

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

2. LISTOPADU 2008

Z obsahu:

První teolog Církve

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
15. října 2008
- strana 2 -

Starostlivá Matka

Homilie Joachima kardi-
nála Meisnera při osla-
vách 400. výročí zjevení
Panny Marie v Litvě
- strana 4 -

Všech svatých

- strana 5 -

Kněz dvou světů

P. Pio a duše v očistci
- strana 6 -

Jak můžeme pomáhat duším zemřelých

- strana 7 -

Nyní i já Jej v Hostii poznávám

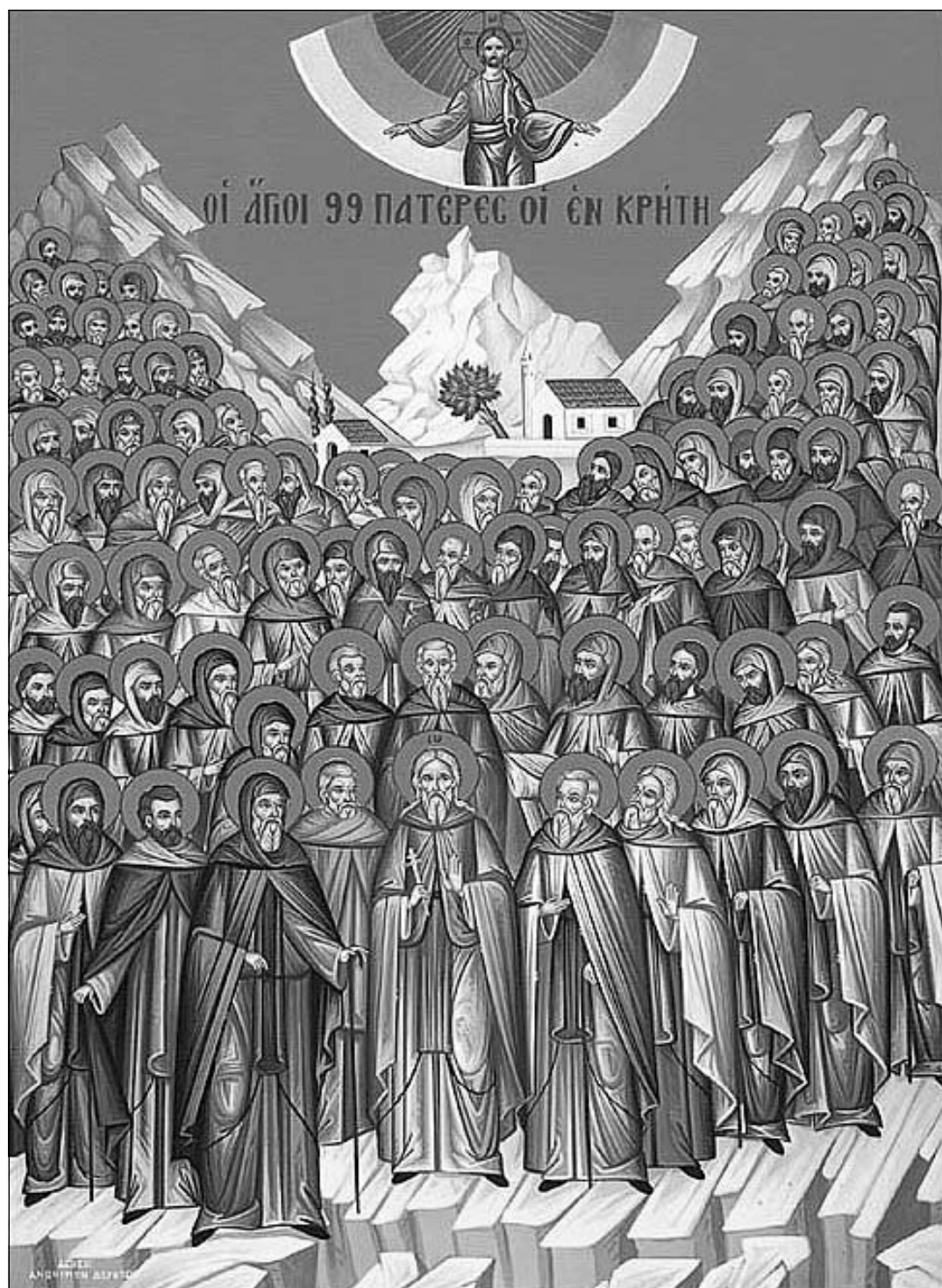
Heather Parsonsová
vypráví o svém obrácení
v Medjugorje
- strana 8 -

Děkovné modlitby po mši svaté

Modlitba sv. Tomáše
Akvinského
- strana 10 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Lakota kněží
- strana 11 -

V katechezi minulou středu jsem mluvil o vztahu Pavla k předvelikonočnímu Ježíši v jeho pozemském životě. Otázka zněla: „Co věděl Pavel o Ježíšově životě, o jeho slovech, o jeho umučení?“ Dnes bych chtěl mluvit o Pavlově nauce o Církvi. Musíme začít konstatováním, že toto slovo (v italštině „chiesa“, francouzštině „église“ a ve španělštině „iglesia“) je odvozeno z řeckého slova „ecclesia“. Pochází ze Starého zákona a znamená shromáždění izraelského lidu, svolané Bohem, zvláště názorné je to u shromáždění na úpatí hory Sinaj. Toto slovo nyní označuje nové společenství věřících v Krista, které se cítí být Božím shromážděním, Bohem nově a před ním svolanými všemi národy. Slovo ecclesia se objevuje pouze pod perem Pavla, který je prvním autorem prvního křesťanského spisu. Děje se tak v úvodu prvního Listu k Soluňským, kde se Pavel obrací výslovně na „soluňskou církev“ (srov. také „laodicejská církev“ v Listě Kolosanům 4,16). V jiných listech mluví o Boží církvi, která je v Korintě (1 Kor 1,2; 2 Kor 1,1), která je v Galacii (Gal 1,2) atd. Tedy dílčí církve – ale říká také, že pronásledoval Boží církev. Vidíme tak, že toto slovo „církev“ má mnohorozměrný význam: označuje jedno Boží společenství na určených místech (město, země, dům), ale označuje také celou církev pohromadě. A tak vidíme, že „Boží církev“ není jen souhrn různých místních církví, nýbrž že různé místní církve jsou svým způsobem uskutečněním jediné Boží Církve. Všechny společně jsou „Boží Církve“, která předchází jednotlivé místní církve a v nich se vyjadřuje a realizuje.

Ecclesia Dei

Je důležité pozorovat, že takřka vždy se slovo „církev“ objevuje s připojeným označením „Boží“. Není to shromáždění lidské, zrozené ze společných idejí

První teolog Církve

a zájmů, nýbrž na základě Božího svolání. Svolal ji On, a proto je jedna ve všech svých uskutečněních. Jednota Boží tvoří jednotu Církve na všech místech, kde se nachází. Později v Listě Efezanům rozpracuje Pavel bohatě koncept jednoty Církve v kontinuitě s pojetím Božího lidu, Izraele, který proroci považovali za „Boží nevěstu“ povolanou žít

s ním ve snoubeneckém vztahu. Pavel představuje jedinou Církev Boží jako „snoubenku Kristovu“ v lásce, jako jedno tělo a jednoho ducha s Kristem. Je známo, že mladý Pavel byl zarputilým protivníkem nového hnutí vytvořeného v Kristově Církvi. Stal se jejím protivníkem, protože v tomto novém hnutí viděl nebezpečí pro věrnost tradici Božího lidu

Editorial

Úryvky z Listů svatého Pavla slyšíme takřka každý den a mnohé jejich úžasné věty se nám možná „oposlouchaly“ dříve, než jsme pronikli k jejich úchvatné podstatě. Ten, kdo pozorně sleduje dění Roku svatého Pavla a především současné katecheze Benedikta XVI., musí ve stále větším úžasu a úctě obdivovat někdejšího zarputilého nepřítele Božího lidu, který se sice setkal s Ježíšem teprve u Damašku, ale když byl jako „nedonošec“ přijat do sboru apoštolů, snad nehlouběji ze všech pronikl do podstaty Ježíšova učení a položil základ i terminologii k jeho nejzákladnější složce – k nauce o Církvi.

Je tu zajímavá obdoba: Podobně jako Pavel nacházel netušené hlubiny a horizonty v učení Zmrtvýchvstalého, tak Benedikt XVI. dokáže překvapujícím způsobem číst Pavlovy listy a stavět nám před oči poklady, které jsme v nich dosud neviděli, ačkoliv jsou vlastně tak nabíledni. Klade si otázky, které nás sotva kdy napadly, ačkoliv nás měly dávno velice zajímat, a odpovídá na ně překvapivým způsobem a doslova nás vtahuje do centra nauky, která se nás tak bezprostředně a každodenně týká. Jsou to katecheze v nejvlastnějším slova smyslu, které neústí do moralizujících závěrů, ale probouzejí v nás přede-

vším strhující vědomí, jak úžasná je to věc, že nás Bůh povolal do své jediné Církve, kterou nám daroval, že z nás učinil její údy, v nichž jako míza proudí Kristova krev, vědomí, jaká je to důstojnost, být živými kameny této Boží stavby. Při četbě těchto katechezí si připadáme jako oni dva učedníci, kterým zahořela srdce, když jim Pán vykládal Písma.

V těchto katechezích se přesvědčujeme, jak se v samém začátku, ještě za života apoštolů, utvářelo základní povědomí Církve. Pavel, pravověrný a velmi vzdělaný žid, po svém obrácení přímo ztělesňuje, jak je třeba chápat konečné naplnění Starého zákona. Je dobré si v této souvislosti znovu oživit Benediktovy katecheze o apoštolových začátcích (viz Světlo od čísla 13/2006), nebo kniha O počátcích církve, kde jsou tyto katecheze souhrnně publikovány). Současné katecheze nám dokumentují na Pavlových listech autentický způsob, jakým si apoštolové vyložili ve světle Starého zákona a v síle Ducha Svatého učení svého božského Mistra. Všechny další výklady i nejučenějších teologů a exegetů budou věrohodné jedině do té míry, v jaké respektují výklad těch, kteří – jak se říká – „byli u toho“ a kterým Duch Svatý „připomněl všechno“, co

Pokračování na str. 13

živené vírou v jednoho Boha. Taková věrnost se vyjadřovala především obřízkou, zachováváním pravidel obřadní čistoty, ve zdrženlivosti od určitých pokrmů a zachováváním soboty. Za tuto věrnost zaplatili Izraelité mučednickou krví v období Makabejců, když helénistický režim chtěl zavázat všechny národy ke konformismu s jednotnou helénistickou kulturou. Mnozí Izraelité zaplatili životem identitu svého národa, která se vyjadřovala prostřednictvím těchto prvků. Po setkání se zmrtvýchvstalým Kristem Pavel pochopil, že křesťané nejsou zrádci, naopak, v nové situaci Bůh Izraele skrze Krista rozšířil své povolání na všechny národy a stal se Bohem všech národů. Tim způsobem se uskutečňovala věrnost jedinému Bohu; nebylo již zapotřebí rozlišovacích znaků ustanovených jako zvláštní normy a jejich zachovávání, protože všichni byli povoláni ve své různosti, aby byli součástí jediné Božího lidu, „Boží Církve“ v Kristu.

Funkce a hodnota slova

V nové situaci si Pavel ujasnil jednu věc: základní a ustavující hodnotu Krista a slova, které On hlásal. Pavel věděl, že křesťanem se nestává nikdo z donucení, nýbrž že ve vnitřní konfiguraci nového společenství byla ustavující složka nevyhnutelně spojená s živým „slovem“ v hlásání živého Krista, ve kterém se Bůh otevírá všem národům a spojuje je do jediné Božího lidu. Je příznačné, že Lukáš ve Skutcích apoštolů používá vícekrát – také z podnětu Pavlova – výraz „hlásat slovo“ (Sk 4,29.31; 8,25; 11,19; 13,46; 14,25; 16,6.32), se zřejmým záměrem evidovat nejvyšší a rozhodující význam hlášeného „slova“. Konkrétně je takové slovo vymezeno křížem a zmrtvýchvstáním Krista, ve kterém našlo Písmo uskutečnění. Velikonoční tajemství, které způsobilo změnu v jeho životě na cestě do Damašku, stojí samozřejmě v centru

Pokračování na str. 12

Dárce milosrdenství a naděje

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní památky

Pojďte ke mně.

Dnešní den si máš zvláštním způsobem připomínat své drahé, kteří tě předešli na věčnost. Svátý Pavel ti při této příležitosti chce jako zvláštní dar odhalit jedno tajemství. Při svých modlitbách za zemřelé se máš opírat o vědomí, jak velkou láskou miluje Bůh ty, které stvořil ke svému obrazu. Pros Ducha Svatého, aby ti světlem své milosti zpřístupnil poznání vznešené Boží pravdy.

Velký apoštol zvolil zvláštní způsob, jak ti přiblížit nekonečnou Boží lásku. Odvolává se na tvou lidskou zkušenost, ale nikoliv tak, abys v ní hledal něco Boží lásky podobného. Právě naopak: vysvětluje ti, že míra, jakou nás Bůh miluje, nemá mezi lidmi obdoby. Tu nejvyšší oběť lásky – oběť vlastního života – přinesl za nás Syn Boží v době, *kdy jsme ještě byli hříšníci*. Čím jsme mohli probudit jeho milosrdenství, když jsme stáli v řadách jeho nepřátel? My sami jsme se o to nemohli přičinit ničím, ale On si nás tak nepochopitelně zamiloval, že si přímo v nás připravil něco, co bude neodolatelně přitahovat jeho dobrotu: je to jeho vlastní obraz, který vložil do naší duše a do našeho srdce.

Jestliže se tedy svému Spasiteli jevíš jako hodný nejvyšší a nejnezištnější lásky, i když jeho obraz v tobě je zavalen ohavností hříchu a zloby, s jakým zalíbením se bude v tobě zhlížet, jestliže své nitro očistíš, aby jeho podoba v tobě zářila v čistotě a upřímnosti? Jestliže se tedy *smíš chlubit* jeho podobou, nemůžeš svému Pánu odpovědět lépe, než když budeš tuto jeho podobu stále zbavovat všeho nánosu hříšnosti a budeš ji zdokonalovat tím, že budeš svého milujícího Dobrodince co nejvěrněji následovat.

Boží Syn přišel mezi nás nejen proto, aby v poslušnosti k Otci *zemřel za bezbožníky*, ale také proto, aby těmto bezbožníkům ukázal, jak mohou i při své lidské malosti a hříšnosti nejlépe následovat i nejsvětějšího Boha. Je to právě ona jasnozřivost Boží lásky, která si umí najít Boží obraz v člověku a dívat se na něj, i když je zasypán troskami lidské bída a ubohosti, a milovat jeho nositele, přestože se ti jeví jako ošklivý.

Zdá se ti to nepochopitelné nebo je ti to dokonce proti srsti? Když si upřímně přiznáš, že se necítíš schopný jít za Pánem právě touto cestou, je to dobrý krok k tomu, aby

ses zbavil hlavní překážky, která tě činí Pánu nepodobným.

Proč Bůh *skrýl toto tajemství před moudrymi a rozumnými a zjevil je maličkým?* Protože moudří a rozumní přijímají jen to, co pokládají za svou vlastní moudrost a rozumnost. Otec tedy svá tajemství odhaluje před *maličkými*. Tak se mu *zalíbilo*, protože oni umí být vnímaví a otevření k jeho hlasu, umí rozpoznávat jeho vnuknutí, znamení, napomenutí i jeho čas. Ježíš dává poznat svého Otce nikoliv těm, které aktivizuje jejich pyšné sebevědomí, ale obrací se k maličkým, které žíví pokorná vděčnost. Netoužíš také být jedním z těch, za které Ježíš Otcí tak vroucně děkuje?

Využij tohoto Ježíšova rozpoložení a předlož mu upřímně stav své duše. On, který sestoupil z božské výšiny, aby se stal slabým člověkem, ví dobře, jak obtížné může být stát se *maličkým*. Zakusil to sám na sobě a ví, jak teprve ty ve své hříšnosti a zaslepenosti se *lopotíš se svým břemenem*. Nemáš opravdu nikoho, kdo by ti lépe rozuměl a u koho bys mohl najít *odpočinutí*.

Tvé tíživé břemeno a těžký chomout je tvoje pýcha. Zavádí tě do světa klamu a nepravdy a nedopřává ti klidu. Ježíšovo *lehké břímě* a *sladké jho* je pokora. Jen ve stavu pravdy a prostoty můžeš prožívat radostnou důvěru a bezpečnou svobodu, ona tě vede zpět do Otcovy náruče, která *netlačí ani netíží*. Ježíš mluví z vlastní zkušenosti. Mohl se stát člověkem jen cestou pokoření. Jen pokora ho snížila až k tobě. Tebe naopak pokora pozvedá k Bohu. Není jiné základny, na které by se mohl setkávat člověk a Bůh. Nyní můžeš pochopit, proč pravá velikost spočívá právě v tom, stát se maličkým.

Vstup do Ježíšovy školy, kde se vyučuje nepopulárním ctnostem *tichosti a pokoře*. Jejich cena je v tom, že si je kvůli tobě osvojil sám Bůh. To, co se ti zatím jevílo jako obávané jho, neponeseš sám. Tvůj Pán je nese před tebou. Poneseš-li je radostně a ochotně, tak jak to z lásky k Otci a k tobě činí On, nebude tě už tížit. Začni mu sloužit ve svých bližních, jako Bůh slouží tobě. Pokus se o to a přesvědčíš se, jak sladké je jeho břemeno. Pak pocítíš neodolatelnou touhu být mu podobným v jeho nezištné lásce, zbavovat břemene znavené a obtížené bratry zde na zemi i tam, kde musí očistcový plamen dokonat to, co neuskutečnili v pozemském životě: očistit zkalený Boží obraz, aby *mohli požívat Hospodinovy něhy a vidět blaho od Hospodina v zemi živých*⁽¹⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 27

Liturgická čtení

1. čtení – Job 19,1.23–27a

Job se ujal slova a řekl: „Kéž by byla napsána má slova, kéž by byla vyryta do mědi, železným rydlem do olova, navěky vtesána do kamene. Ale já vím, že můj Obhájce žije a jako poslední vstane na zemi, u sebe mě postaví po mém probuzení a ve svém těle spatřím Boha. Já sám ho spatřím.“

2. čtení – Řím 5,5–11

Bratři! Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od Božího hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme s Bohem byli usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě znepřáteleni, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

Evangelium – Mt 11,25–30

Ježíš řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skrýl před moudrymi a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

Při slavných okamžicích Ježíšova života, jako bylo rozmnožení chleba, utišení bouře na moři, vzkříšení mládence z Naimu či proměnění na hoře Tabor nebo triumfální vjezd do Jeruzaléma, je Maria v pozadí. Není přítomná. Ale v hodinách nebezpečí a ohrožení stojí Maria v popředí: při hledání útulku v Betlémě, při útěku do Egypta, při křížové cestě Jeruzalémem a konečně na Golgotě, kde její srdce pukalo. Ona nežila sama pro sebe, nýbrž pro Pána a pro vykoupení lidstva. Také pro svá zjevení zde na zemi si ne zvolila zalidněná města, slavné katedrály nebo baziliky, nýbrž opuštěná místa, která lidé většinou neznají. Také si nevybrala důležité osobnosti nebo učené teology, nýbrž prosté lidi a děti, tedy ty, které nikdo navštívit nechce. Chce také, aby především tito lidé k ní přicházeli. U ní není nic z toho, co tento svět nazývá štěstím.

Ohrožení litevského národa

Právě tak tomu bylo před 400 lety. Po tragických událostech z roku 1532, kdy musel být obraz Matky Boží zahrabán, protože ho ohrožovali kalvinisté, zjevila se o 76 let později v roce 1608 ve zcela nekatolickém prostředí dětem, které pásly své ovce u Šiluvy. To bylo na místě, kde poslední katolický farář před 76 lety ukryl obraz Panny Marie. Maria se dětem ukázala a plakala ze starosti o své děti a obyvatelé odpověděli tak, že se vrátili do katolické církve. Podle vidění 100letého slepce byl nalezen obraz, který ukryl v železné truhlici poslední katolický farář Holubek v roce 1532. Brzy následovala u tohoto obrazu zázračná uzdravení. Od té doby patří Panna Maria ze Šiluvy k velkým patronům litevského národa.

Proti evropskému odcizení Bohu

Před 400 lety dal Bůh litevskému národu Marii jako průvodkyni a osvoboditelku od tem-

Starostlivá Matka

Homilie při oslavách 400. výročí zjevení Panny Marie v Litvě

Před rokem v čísle 49 jsme přinesli článek E. M. Finka o událostech v litevské Šiluvě v roce 1608. Apoštolským delegátem na oslavách tohoto výročí letos v září byl kolínský arcibiskup kardinál Meisner. Přinášíme dnes podstatné úryvky z jeho homilie.

ných mocí a sil, které odtrhují člověka od Boha. Ona je přechodem od odcizení Bohu ke schopnosti přijmout Boha a tím také přijímat člověka. Protože jen ten,

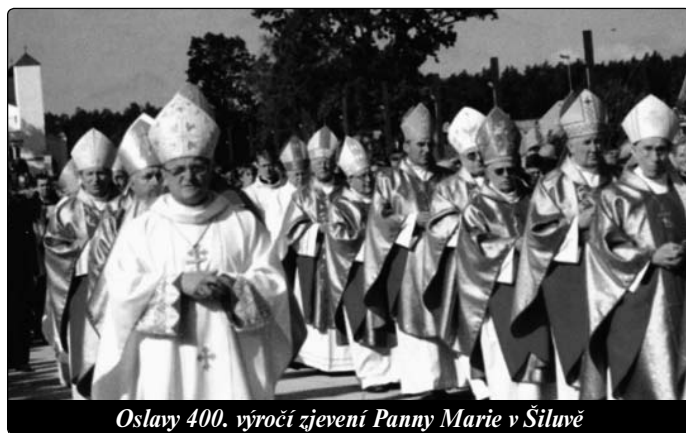

kdo zná Boha, zná také člověka. A ten, kdo ví něco o nebi, ten také rozumí něčemu na zemi. Šiluva dokáže i po 400 letech vyvolat revoluce modlitby a kajicnosti proti evropskému odciz-

zení Bohu. „Kde je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší,“ to byla zkušenost Božího lidu v nedávné minulosti. Maria je ztělesněním Boží pomoci křesťanům. Ona je Archou úmluvy, která stojí pevně v bouřích a nenechá nás zahynout. A je současně mateřská Boží tvář a Boží pomoc. Proto vystupuje na scénu v církevních dějinách v případech největší nouze.

Co Maria řekla v Šiluvě, tomu věřte

Maria k vám přišla před 400 lety prostřednictvím dětí a už nikdy od vás neodešla. Ona šla se zavlečenými na Sibiř a pomáhala jim tam žít i umírat. A zůstala s truchlícími příbuzný-

Oslavy 400. výročí zjevení Panny Marie v Šiluvě

mi v mateřské vlasti a pomáhala jim důvěřovat a věřit. My potřebujeme Marii v přítomnosti i v budoucnosti v našich domech, v našich společenstvích, obcích a farnostech. Protože ona přináší do domu Ježíše. Kdo ji nechává stát přede dveřmi, ten brání i Pánu, aby vstoupil mezi nás. Tak jako uprostřed vašich měst a vesnic stojí katedrály a kostely a doma i v muzeích visí její obrazy, tak potřebujeme Marii i v litevské kultuře, má-li Litva zůstat Litvou. Jinak by zůstalo všechno bez Krista, bez víry a bez naděje. My nezbytně potřebujeme mít Marii ve svém středu. Její pohled na Jana pod křížem je obrácen i k nám všem. Protože v Janovi jsme jí byli všichni svěřeni, celá Církev. Ona nám může ukázat zcela přesně směr v naší zmatečné době. Co kdysi řekla služebníčkům na svatbě v Káně: „Cokoliv vám řekne, učíte!“ (Jan 2,5), to je možno říct i dnes Církvi: „Co nám Maria říká dnes, i to, co zde řekla našemu národu před 400 lety, tomu věřte!“

+ Joachim kardinál Meisner

DĚJINY MARIÁNSKÉHO POUTNÍHO MÍSTA V ŠILUVĚ

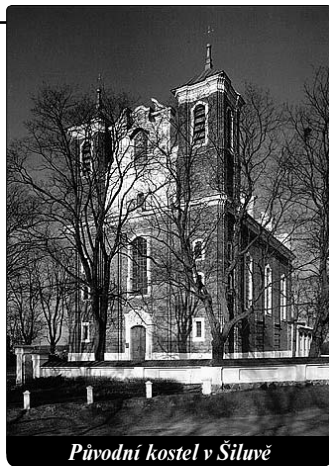
V roce 1457 dal diplomat Petras Gedgaudas postavit v Šiluvě kostel. Ze svých cest světem přinesl z Říma obraz Matky Boží, která drží v náručí Ježíška. Matka Boží pak zde byla stále uctívána.

Když místní šlechtic Adligen Zabiela přinutil násilím obyvatelstvo, aby přestoupilo ke kalvinistům, uložil farář Holubek obraz Matky Boží, bohoslužebné náčiní

a důležité dokumenty do kovové truhlice a ukryl ji v blízkých skalách. Po osmdesáti letech zemřel i poslední katolík v Šiluvě.

Ale pak se stal ve zcela kalvinistickém prostředí zázrak. Jednoho letního dne roku 1608 se zjevila Panna Maria dětem, které pásly ovce u skály za Šilovou, kde farář Holubek ukryl obraz Bohorodičky. Kalvinistický katecheta Mikalojus Fiera a kalvinistický učitel Saliamonas Gricius zakázali dětem o zjevení mluvit. Ale děti vyprávěly rodičům a sousedům o plačící Panně Marii a ti se shromáždili u skály, kde se Matka Boží zjevila. Když se objevil pastor, aby učinil přítrž katolickým manipulacím, byl sám svědkem zjevení plačící Matky Boží, která se zjevila přesně tak, jak to děti popisovaly.

Obyvatelé Šiluvy se obrátili a vrátili se zpět do katolické církve. Toto obrácení bylo tak radikální, že po deseti letech na svátek Narození Panny Marie 8. září přistoupilo na tomto místě 10 000 věřících ke svatému přijímání. Podle vidění, kte-

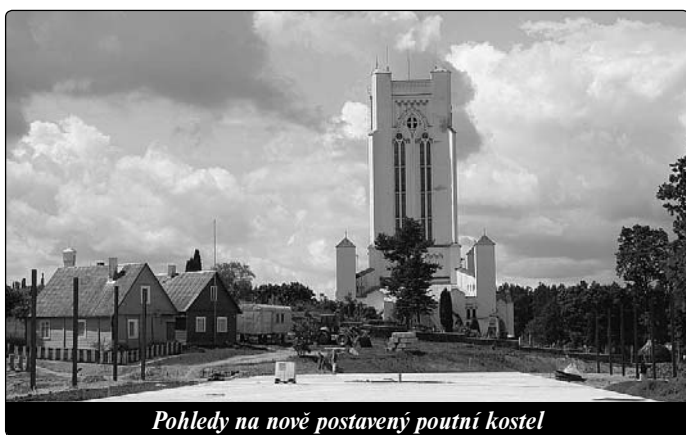

Původní kostel v Šiluvě

rého se dostalo stoletému slepci, byl ve skalách nalezen obraz v kovové truhlici spolu s bohoslužebnými předměty a zprávy. Brzy následovala zázračná uzdravení.

Pak byl pro zázračný obraz postaven kostel, který byl několikrát přestavěn a rozšířen. 17. srpna 1775 uznal papež Pius VI. zjevení jako autentické. Roku 1903 byl pověřen nejslavnější litevský architekt Atanas Vivulskis stavbou nové kaple. Ta byla vysvěcena 8. září 1924 a každoročně ji navštěvuje na 100 000 věřících.

*Z Kirche heute 10/2008
přežil -ls-*

Pohledy na nově postavený poutní kostel

Všech svatých

Zatímco tradiční světcí se z našich kostelů i z našeho povědomí vytráceli, mládež si hledala nové vzory. Projevilo se to především v 60. letech minulého století. Ale za posledních 25 roků se situace změnila. Svati už opět nepatří do „starého železa“, ale prožívají renesanci. Walter Nigg konstatuje: „Staré tradice dostávají novou sílu a svati probouzejí novou vitalitu a život víry. Jako au-

můžeme označit mnoha pojmy: překladatelé, interpreti, obrazy, zrcadla toho, který je jediný původ vši svatosti: Svatý.

**„Svatost není luxus,
ale prostě povinnost“
(Matka Tereza)**

Patří k podstatě křesťanů, že stojí na Boží straně, že jsou zaměřeni k němu. *Buďte svatí, jako já jsem svatý* (1 Petr 1,16). Svatost lidí vychází z Boha. Cestou

**„Ve svatosti poznává člověk svou pravou podstatu, ke které je povolán. Odtud může pochopit svou touhu po čistotě a po spojení s Bohem. Proto cítí, že Bůh vidí jeho pravou podstatu, a i když se nachází ve stavu hříchu, volá ho k čistotě. Když ho poslechneme, cítíme se šťastní...“
(Arcibiskup Serafim)**

teničtí svědkové budovali a budují mosty mezi nebem a zemí. Jsou zrcadlem, interprety Boha v čase. Svati jsou v každé době nadčasoví, ať už jsou kanonizováni nebo bezejmenní.“

„Bůh chce s námi slavit setkání ve všem a očekává naši odpověď klanění a lásky.“

„Svět je plný Boha. Ze všech porů a věcí to prosakuje. My však v krásných i těžkých hodinách zůstáváme na poloviční cestě. Neprožíváme je až k tomu bodu, ve kterém pramení z Boha. To platí jak pro to krásné, tak pro to těžké. Bůh chce ve všem slavit setkání s námi a očekává od nás odpověď klanění a lásky“ (P. Delp). Šance i hranice života jsou stále zřetelnější. Můžeme buď to ve světle milosti věřit v Boha, anebo si v pýše sami ze sebe či ze světa udělat modlu. Nescházejí nám nabídky a nábor z Boží strany, ale ty mohou troskotat na lidské vůli. Všechna svatost má však své kořeny v Bohu. Jen On je Svatý a Pán. A právě na to poukazují svati ve vši své radikálnosti. Jejich život může být pochopen jen ve světle jejich svatosti. Jejich tajemství

ke svatosti jsou pro zraněnou lidskou přirozenost svátostné prostředky, které Bůh nabízí v Církvi. Tak jako bez Boha nemůžeme pochopit světce v jejich plnosti, tak také naše cesta k Bohu se nám jeví příliš těžkou, pokud nejsou svatí na naší straně.

Svátek Všech svatých nás jedinečným způsobem spojuje s věčnou Boží svatostí. Tento svátek nám dává nahlédnout do nitra Boží Prozřetelnosti. *To je vůle Boží, vaše posvěcení* (1 Sol 4,3). Hříšností poznamenaný člověk nese ve svém nitru neuhasitelnou touhu po spáse a štěstí. Ústředními pojmy východní tradice pro posvěcení všeho stvoření jsou osvícení, zbožštění, řecky „theosis“ (Theos = Bůh). V tomto světle říká pravoslavný arcibiskup Serafim: „Ve svatosti poznává člověk svou pravou podstatu, ke které je povolán. Odtud může pochopit svou touhu po čistotě a po spojení s Bohem. Proto cítí, že Bůh vidí jeho pravou podstatu, a i když se nachází ve stavu hříchu, volá ho k čistotě. Když ho poslechneme, cítíme se šťastní a stojíme před ním svobodní a otevření.“

-sks- 43/2007

Mnoho světců mělo velkou úctu k duším v očistci.

V této úctě vyniká i P. Pio z Pietrelciny. Duše v očistci měly vždy významné místo v jeho duchovním životě. Ustavičně si je připomínal nejen v každodenních modlitbách, ale především v oběti mše svaté.

Jednoho dne rozmlouval s několika spolubratry, kteří se ho vyptávali právě na důležitost modlitby za duše v očistci. „Na tento kopec (San Giovanni Rotondo) vystupuje více duší z očistce než lidí dosud žijících, kteří chodí na moje mše a hledají moje modlitby.“

Když si uvědomíme, že během dvaceti pěti let jeho života v tomto klášteře ho navštívilo na dva miliony poutníků ze všech částí světa, je uvedená věta P. Pia udivující. On pobýval v San Giovanni Rotondo po celý tento čas a ukazuje nám tak jasně, jak hojně byly jeho styky s dušemi v očistci. Jestliže duše v očistci silně převyšovaly počet poutníků, zjevně znaly velice dobře jeho srdce planoucí láskou.

V jednom dopise napsal: „Jestliže vím, že některá osoba je zarmoucena, ať už na duši nebo na těle, co bych pro ni u Pána neudělal, abych ji viděl od jejího trápení osvobozenou? Rád bych převzal na sebe všechna její trápení, jen abych ji viděl odcházet uzdravenou a obětoval bych pro ni plody všeho tohoto utrpení, kdyby mi to Pán dovolil.“

Láska k trpícím

Velká láska, kterou měl P. Pio k bližním, často způsobila, že fyzicky onemocněl. On toužil a dychtil po spáse a štěstí bratří a duší tak velice, že připouštěl: „Jsem nadmíru puzen, abych žil pro bližní a abych se opájel a sytil těmito bolestmi, které u nich vidím.“

V jednom dopise z 20. ledna 1921 na téma jeho lásky k bratřím a jeho zájmu o ně napsal: „Mám pokušení říct často, ne-li vždy Bohu Soudci s Mojži-

šem: – Odpusť tomu lidu, nebo mě vymaž z knihy života“.

Ve stejném dopise psal o stavu své duše, napětí lásky, která proniká jeho duši: „Všechno se soustřeďuje v tomto: stravuje mě láska k Bohu a láska k bližním.“ Pak vyjadřuje soucit sám se sebou krásnou větou, která osvětluje, jak se jeho nitro stravuje láskou: „Jak strašná věc je žít ze srdce!“ Vysvětluje pak svou situaci: „Je třeba umřít v každém okamžiku smrtí, která nedává zemřít: žít umíráním a umírat životem.“ Tato intenzivní a spalující láska se netýkala jen bratří na tomto světě, ale také těch, kteří přešli do jiného ži-

vota, ale stále jsou členy stejné Boží rodiny. Ve světle výše citované věty můžeme říci, že trpěl ustavičnou myšlenkou na živé i na mrtvé. Často tento dar, že stál mezi dvěma světy, byl velkou posilou pro ty, kteří žili po jeho boku, zvláště pro ty, kteří prožili nedávno tu bolest, že ztratili drahou osobu.

Bratři, kteří žili spolu s P. Piem, byli často svědky zvláštních jevů. Například – vypravují – jeden večer v době, kdy zrušila druhá světová válka, po večerí byl klášter již zavřený. Bratři uslyšeli hlasy, které se ozývaly od vrátnice a zřetelně volaly: „Ať žije otec Pio!“ Tehdejší

převor P. Rafael dela S. Elia zavolal bratra, který byl pověřen službou na vrátnici, aby sestoupil a požádal osoby, kterým se podařilo vstoupit do kláštera, aby odešly, protože už je pozdě. Fráter Gebard poslechl. Když přišel do vstupní chodby, našel všechno v pořádku, všude byla tma a brána byla zavřená a zajištěna dvěma kovovými závorami, které bránu zajišťovaly, nahlédl i do všech přilehlých místností. O výsledku informoval převora. Hlasy slyšeli všichni zcela zřetelně a převor byl z toho zmatený, také z toho důvodu, že v té době se mluvilo o tom, že P. Pio bude přeložen do jiného kláštera a lidé v San Giovanni Rotondo byli stále v pohotovosti, aby zabránili jeho odsunu.

Ráno zašel převor za P. Piem, se kterým se důvěrně znal, vyprávěl mu, co se stalo, a zeptal se, zda i on slyšel ty hlasy, které byly tak hlasité, jako by chtěly, aby to všichni za každou cenu slyšeli. P. Pio, aniž by tomu přikládal význam, klidně, jako by se jednalo o nejobyčejnější věc na tomto světě, uklidnil představeného a vysvětlil mu, že hlasy, které volaly „Ať žije P. Pio!“ patří zemřelým, kteří mu přišli poděkovat za jeho modlitby.

Mše otce Pia

Kdo se zúčastnil mše otce Pia, vzpomene si, kolik času si vyhradil na „memento“ zesnulých.

Slovo „memento“ znamená „vzpomeň“, jako by Církev připomínala knězi, aby ve mši svaté měl před sebou zemřelé, vzpomněl si na ně právě při tomto slavném obřadu Církve, když se zpřítomňuje Pánova oběť za spásu duší. P. Pio se v tomto místě zastavoval asi čtvrt hodiny, jak poznamenává i P. Agostino, jeho zpovědník.

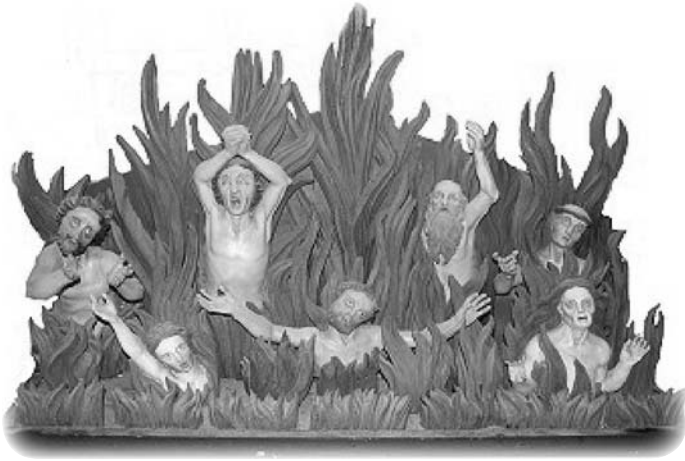
Koho si připomínal P. Pio každý den? Jistě duši, za kterou byla mše svatá obětována. Nicméně podle starobylého obyčeje, jak jsem uvedl výše, věřící dávají mše svaté sloužit za své vlastní

Kněz dvou světů

P. Pio a duše v očistci

Domenico Beccafumi (1486–1551): Očistec

zemřel. Kněz představuje Pánu intenci zadavatele, ale pak pamatuje také na jiné duše, které mu leží na srdci. To právě dělal P. Pio a pak jednal s Pánem také o jiných duších.

Utrpení za duše v očistci

Otec Pio, muž velké modlitby a ustavičného utrpení působeného stigmaty, měl jistě také dar pronikat do hloubky tajemství utrpení duší v očistci. Byl si vědom intenzity tohoto utrpení.

Jednou se ho jeden spolubratr laik Modestino zeptal: „Otče, co si myslíte o očistcovém ohni?“ Ten mu odpověděl: „Kdyby Pán dovolil duši, aby přešla z očistcového ohně do nejžhavějších plamenů zde na zemi, bylo by to podobné, jako by přešla z varící vody do studené.“

Očistec byl něco, co P. Pio znal velmi dobře, a když mluvil o trpících duších, neříkal to, co slyšel nebo četl, ale uvá-

děl svou osobní zkušenost. Spolu s tímto poznáním znal přesně i druh trestů. Jednoho dne ho laický bratr Giuseppe Longo žádal o modlitbu za jednu mladou dívku, která byla upoutána na křeslo a nemohla chodit. Příbuzní dívky požádali bratra o tuto přímluvu. Bratr Josef před P. Piem, jak bylo obvyklé, poklekl, ale z nepozornosti položil svá kolena přímo na zraněné nohy otce Pia, který bolestí takřka vykřikl. P. Pio však řekl s láskou zmatenému bratrovi: „Je to, jako bys mi dal deset let v očistci.“

Další den šel bratr Josef k rodině postižené, aby je ujistil, že přednesl jejich žádost P. Piovi. Dověděl se však, že dívka opět začala chodit, a to právě v tu hodinu, kdy si klekl na rány stigmatizovaného světce.

Někdo se zeptal otce Pia: „Otče, jak si mohu vytrpět očistec zde na zemi, abych po smrti mohl jít přímo do nebe?“ Otec

mu odpověděl. „Přijímat všechno z Boží ruky a za všechno mu s láskou děkovat. Jen tak můžeme jít z lůžka přímo do ráje.“

Jeden profesor, který se v době války uchýlil do San Giovanni Rotonda, často rozmlouval s P. Piem. Ten dosvědčil: „Mohl jsem konstatovat, že P. Pio měl velmi přesné informace o duších a o stavu jejich očišťování po smrti i o době, jakou jim Boží dobrota určila k úplnému očištění, aby je mohla přitáhnout k sobě a k blaženosti bez konce. Jednoho dne jsem mu doporučil duši jednoho spisovatele, kterého jsem v mládí rád četl. Nejmenoval jsem ho, ale P. Pio přesně věděl, koho mám na mysli. Zrudl, jako by ho přepadla bolest a lítost za tuto duši, které ovšem nechyběla duchovní pomoc a modlitba. Pak řekl: ‚Příliš miloval tvory!‘ A když jsem se zeptal spíše pohledem než slovy, jakou dobu ta duše má zůstat v očistci, odpověděl: ‚Nejméně sto let.‘ Ten večer mi řekl: ‚Je třeba se modlit za duše v očistci. Je neuvěřitelné, co mohou vykonat pro naše duchovní dobro z vděčnosti těm, kteří na ně zde na zemi pamatují a modlí se za ně.‘ Po několika letech mi P. Pio řekl o Jenovéře, františkánce třetího řádu, která od útlého mládí byla 58 let upoutaná na lůžko (probíhá její beatifikační proces). P. Pio mi řekl: ‚Modlitba toho, kdo trpí, je velice milá Bohu, dotýká se jeho horoucího srdce, protože je to utrpení z lásky k Bohu, po kterém touží, a z lásky k bližnímu, za kterého se modlí.‘

Více než jednou jsem slyšel od otce Pia myšlenku, že to rozhodující pro osud duše závisí, alespoň z největší části, od dispozic duše v posledním okamžiku života, od těch posledních záblesků víry a lítosti, které mohou zachránit duši v těžkém nebezpečí duchovní smrti. Tak mi řekl: ‚Budeš se divit, až potkáš v ráji duše, u kterých bys nikdy nečekal, že je zde uvidíš.‘“

Podle *Il Purgatorio*
Překlad -lš-

JAK MŮŽEME POMÁHAT DUŠÍM ZEMŘELÝCH

1. **Tim, že žijeme v lásce k Bohu a k bližním.** *Láska přikrývá množství hříchů* (Př 10,12). *Kdybych rozdál všečen svůj majetek a kdybych své tělo vydal k spálení, ale lásky bych neměl, nic mi to neprospěje* (1 Kor 13,3).

2. **Mší svatou.** Když ji s vírou a láskou spoluobětujeme za zemřelé, zvláště pak svaté přijímání. Když za ně dáváme sloužit mší svatou.

3. **Každodenní modlitbou za zemřelé,** kterou konáme z lásky k Bohu (svatý růženec, korunku milosrdenství, odpustkové modlitby, střelné modlitby).

4. **Rozjímáním o Kristově utrpení,** křížovou cestou, obětováním Krve Kristovy, modlitbou před svatostánkem.

5. **Obětováním vlastního utrpení,** bolestí, každodenní námahy, kterou snášíme s trpělivostí, pokorou a láskou. Dobrovolným pokáním a postem.

6. **Skutky milosrdné lásky,** skutky tělesného a duchovního milosrdenství. *Neboť milosrdenství zachraňuje před smrtí a očišťuje od každé viny* (Tob 12,89). *Tak jako voda hasí planoucí oheň, tak dobročinnost smiřuje viny* (Sir 30,30).

7. **Využíváním plnomocných a částečných odpustků.**

8. **Žehnáním zemřelých a kropením svěcenou vodou.**

Ve společenství svatých existuje duchovní výměna dober mezi milujícími v nebi, na zemi i v očistci. *Jako hladoví se radují z pokrmu, žízniví z nápoje, nazí z oděvu a nemocní z lůžka, na které je klademe, tak se duše v očistci těší z každého dobra, které se pro ně děje na tomto světě* (Sv. Brigita Švédská).

-sks- 43/2007

Eugène Delacroix (1798–1863): *Dante a Vergilius v pekle*

Nyní i já Jej v Hostii poznávám

Uplynulo již více než dvacet let od doby, kdy jsem poprvé stanula na rudé půdě Medjugorje, jež se nachází v Bosně a Hercegovině. Na místo, kterému se připisuje každodenní zjevení Matky Boží, jsem nepřijela jako poutnice, ale jako skepticky naladěná protestantská novinářka.

Neuvěřila bych nikomu, kdo by mi vyprávěl o zjevení, které jsem tam já sama zažila. Neměla jsem tušení, jakou změnu to vyvolá v mém životě. Přijela jsem do Medjugorje 24. června 1985, tj. sedmáct let poté, co jsem vstoupila do fascinujícího, i když často cynického světa médií. Po všechna ta léta jsem pracovala pro různé celostátní listy a magazíny v oblasti ženské tematiky, lidských zájmů a také jsem zpracovávala příležitostné reportáže pro informační servery.

Kdyby se mě někdo zeptal, co všechno jsem psala, odpověděla bych, že jsem všude byla a všechno jsem viděla – od sebevědomého a neskutečného světa hudebních a filmových hvězd, přes setkání s Matkou Terezou z Kalkaty až po soukromou audienci u papeže Pavla VI. (ta poslední byla skutečná senzace), od případů velké lidské odvahy a krásných úspěchů až po lidskou podlost a skutky opravdu nelidské. Ve všem se mi podařilo zachovat si nestrannost.

Když mě požádali, abych se podívala na ty události v neznámém vesnickém údolí, které tehdy patřilo do komunistické Jugoslávie, netušila jsem, že i když zachovám objektivní postoj, můj odstup dostane výzvu, jakou jsem dosud nikdy nezažila. Skutečnost, že jsem nebyla katolička, měla pro redaktora informačního servisu *Irish Times*, pro který jsem pracovala, velký význam, pokud jde o vztah k medjugorským zjevením. On sám vyrůstal v menšinové irské protestantské církvi a očekával, že do svého poslání vnesu jak objektivnost, tak značnou dávku realismu. To byl pohled, se kterým jsem se plně ztotožňovala. Za-

jíímavá byla nesporně také skutečnost, že irské celostátní noviny měly poprvé záměr umístit reportáž o tzv. zjeveních, která se údajně děla v tomto jugoslávském městečku.

Bylo nesmírné vedro, když řidič zastavil před kostelem svatého Jakuba v Medjugorje. Vysadil mě a slíbil, že mě později zaveze do blízké obce, kde jsem se měla ubytovat.

Moji pozornost přitahoval nejdříve velký zástup lidí shromážděných kolem kostela. Později jsem se dověděla, že v údolí se sešlo na 100 000 lidí k oslavě 4. výročí prvního zjevení Královny míru. Představila jsem se ženě, která měla usnadňovat anglicky hovořícím poutníkům pobyt ve farnosti, a požádala jsem ji, aby mi zprostředkovala setkání s vizionáři a s kněžími, kteří o ně pečují. S vlídným úsměvem mi řekla, že za chvíli začne večerní pobožnost, a doporučila mi, abych se prošla po vesnici a zažila něco z její atmosféry. Slíbila mi, že mi zítra pomůže uskutečnit interview, o které jsem prosila. Domluvily jsme se spolu na příští den a podle její rady jsem se další hodinu procházela kolem svatyně, všechno sledovala a dělala si poznámky.

To, co jsem prožívala od chvíle, kdy jsem vystoupila z auta a obcházel místo kolem kostela, byl pocit celkového míru, který panoval v tomto údolí i přes velké množství shromážděných lidí. U dveří jsem si všimla skupinky lidí, kteří rozmlouvali s kněžími a zarostlými františkány z kostela svatého Jakuba. Jiní seděli nebo klečeli buď samostatně nebo v malých skupinkách, modlili se, četli nebo rozmlouvali ztišeným hlasem v nejrůznějších jazycích. Čtyři roky po prvním zjevení se zde sešli lidé takřka ze všech koutů světa a přitahovalo je něco, co se mi jevilo zcela nelogické a nevěrohodné.

Krátce po 18. hodině se mi podařilo najít místo u pravé vnější stěny kostela, ústředního bodu takových malých vesnic. Byl konec června a slunce svítilo silně a jasně. Začala večerní pobožnost. Kostel byl naplněn do posledního místa a dav se vyléval z obou bočních vchodů i z hlavních dveří a rozšiřoval se až k blízkým stromům.

Ampliony přenášely pobožnost v chorvatštině pro ty, kteří byli venku. Teprve další den jsem zjistila, že se jednalo o růženec. Neměla jsem rovněž tušení, že to, co se stalo za chvíli,

stalo se v okamžiku každodenního zjevení. Vše, co jsem věděla, bylo, že atmosféra kolem je plná míru, že řidič se nevrátí dříve než za několik hodin a že se můžu dokonce trochu opálit, když nastavím tvář směrem k zapadajícímu slunci, tak silně ještě zářilo nad stromy vysázenými proti kostelu.

Stála jsem zatopena teplem ve vlastních úvahách, s kým bych zítra mohla uskutečnit rozhovor, když náhle moji pozornost upoutaly hlasy dětí, které naléhavě přivolávaly své rodiče. Rozhlédla jsem se kolem, co mohlo děti tak postrašit, a zjistila jsem, že všichni ukazují k nebi přede mnou. Zvedla jsem ruku, abych si zaclonila oči a podívala jsem se směrem, kam ukazovaly ruce, a zakrátko jsem nemohla věřit svým očím. Zavřela jsem je a znovu otevřela a viděla jsem totéž: slunce se točilo jako obrovská káča...

Jak jsem se tak dívala, zpod slunce začaly tryskat barevné potoky, červený, zelený, žlutý i modrý – a po celou dobu se točily. Pak střed slunce zrudl, pak nabyl černé barvy a nakonec se vrátil k normálnímu jasu. Napravo od něho jsem uviděla něco, co se mi jevilo jako písmena vznikající z bílých obláčků. Nad tančícím sluncem se objevilo slovo „Peace“ – mír, ale byla napsána keltským písmem, tak jako v irské knize *Kníže z Kells*, kterou mniši napsali ručně před mnoha staletími. Zdálo se mi, že to všechno trvalo dvacet až třicet sekund, i když – upřímně řečeno – jsem si čas nijak neověřovala. Pak slovo zmizelo a slunce tančilo dále. Občas jsem se podívala na kolemstojící, abych zjistila jejich reakce. Již pár sekund poté, co všechno začalo, jsem si uvědomila, že si vůbec nemusím zaclánět zrak a že se mohu dívat přímo do slunce, což by za jiných okolností bylo zcela nemožné.

Většina lidí, kteří se shromáždili kolem mne, se dívala se široce otevřenými očima na nebe,

a zdálo se, že všichni prožívají totéž co já. V určitém okamžiku, když jsem pozorovala nebeský zjev, který trval asi 35 minut, zdálo se mi, že točící se slunce spolu s barvami, které vířily kolem něho, se vydalo na cestu k nám. Uslyšela jsem výkřiky, ve kterých se mísil strach s modlitbami, a sluneční jas se blížil stále více, až jsem nakonec viděla jen zlaté světlo. Uvědomila jsem si, že vůbec nepocítuji strach, když se slunce zastavilo a pak se vrátilo na nebe, kde pokračovalo ve víření.

Pak nastoupil jev, který měl dlouhodobý vliv na můj život. Když jsem se dále dívala na slunce, zdálo se mi, že z něho vytryskl vodotrysk světla. Tam, kde vodotrysk dosahuje vrcholu, světelná fontána se rozdělila a k mému největšímu překvapení se ukázala postava s roztaženými pažemi. Byla tak jasná a tak svítící, že nikdy nebudu schopna popsat její oblečení, ale i když jsem se celá léta nezabývala náboženskými záležitostmi, bylo mi pojednou jasné, že je to zmrtvýchvstalý Kristus. Světlná postava byla tak výrazná, že jsem viděla rukávy, které visely od zápěstí a spadaly až k nohám. Snažila jsem se marně postřehnout rysy její tváře, i když jsem věděla, že její vlasy spadají až na ramena. Lidé, kteří stáli kolem mne, se ptali: „Paní, vidíte hostii, která se vyronila ze slunce?“ Odpověděla jsem: „Ne, ale vidíte vy postavu, která vystupuje ze slunce?“ Devoťkrát se postava ztratila, aby se znovu objevila a vždy ji předcházel vodotrysk světla. Vzpomínám si, že jsem si dala ruku před obličej a i přes ni jsem ji viděla, jako by mojí ruky vůbec nebylo. Jak jsem tak stála, uvědomila jsem si, že mi po tváři stékají slzy a že mě naplňuje vědomí, že stojím v přítomnosti Boha.

Později, když se slunce již vrátilo do své přirozené a nehybné polohy na nebi, mluvila jsem asi s třiceti osobami, které stály kolem mne; ptala jsem se na jejich zážitek, ale o svém

vlastním jsem nemluvila. To, co prožili druzí, bylo podobné tomu, co jsem viděla já – lidé viděli slunce, které se otáčí, barvy, které z něho vyházely, a většina také viděla nevysvětlitelné padání slunce. Někteří tvrdili, že uprostřed slunce viděli ženu s dítětem v náručí, jiní viděli kříž. Nikdo z nich neviděl slovo „Mír“. Nejvíce mě udivilo, že nikdo z nich se nezmiňoval o světlé postavě, kterou jsem já opakovaně viděla. Teprve když jsem se vrátila domů, můj muž, který je hluboce věřící katolík, ale nikdy nebyl schopen otrást mojí protestantskou vírou, řekl mi klidně, ale velmi jistě: „Nerozumíš, co se stalo? Jiní viděli přibližující se hostii a poznali v ní Ježíše. Ty jsi viděla tělo, protože jsi neznala pojem hostie.“ Byl to postřeh, který měl v budoucnu zcela změnit můj život.

Já jsem v dalších dnech dala tento zážitek stranou a zabývala jsem se tím, s kým z vizionářů a kněží bych se mohla setkat. Když jsem svou cestu plánovala, myslela jsem, že zde zažiji nějakou mariánskou propagandu, ale místo toho jsem našla evangelijní výzvu. Šest mladých osob oznamovalo, že Panna říká: „Vraťte se k mému Synu, obraťte se, jděte ke zpovědi, modlete se, posťte se, změňte svůj život!“ To byla výzva Matky, která, jak se zdálo, nacházela ohlas takřka

Heather Parsonsová se svým manželem Peterem Wadem na cestě z Podbrda

Heather Parsonsová se svými vnuky

u každého, kdo se v tomto údolí nacházel.

Několik dní po příjezdu do Medjugorje jsem byla představena knězi, kterého jsem předtím viděla, jak se modlí s lidmi. Byla jsem původně rozhodnuta, že se mu budu zdaleka vyhýbat, protože jeho chování mi připadalo nenormální a nikdy jsem nic podobného neviděla. Ale moje tlumočnice nás seznámila a já jsem ke svému překvapení slyšela, jak se na něho obrací se žádostí: „Otče, mohl byste se pomodlit s paní Heather?“ Než jsem se mohla zorientovat, co se vlastně děje, již jsem seděla na velkém kameni nedaleko kostela, on položil své ruce na moji hlavu a začal vzývat Duchu Svatého, aby mě provázel. Řekl také, že během modlitby viděl moje dvě cesty, které vedou do Medjugorje. Jedna byla ta, kterou jsem sem přišla a na kterou se mohu zase vrátit, budu-li chtít. A po chvíli dodal, že Pán Bůh pro mě otevírá jinou cestu, a jestliže si ji zvolím, změní navždy můj život. Řekl, že Bůh mi chce něco říct a že když se pomodlím a otevřu Bibli, On ke mně promluví. Pomyslela jsem si: „Proč a jak by Bůh chtěl ke mně promlouvat, když jsem jeho existenci tak dlouho ignorovala?“

V noci před mým odjezdem z Medjugorje byl můj rozum plný toho, co jsem v posledních dnech zažila. Uznala jsem, že

jsem byla postavena tváří v tvář skutečnosti existujícího Boha. „Co s tím teď udělám?“ – to byla otázka, která mi nedopřávala klidu. Protože jsem si vzpomněla, jak mi kněz doporučoval, abych se modlila, klekla jsem si u lůžka. „Ale jak a co se mám modlit po tolika letech?“ – přemýšlela jsem. A tu jsem si vzpomněla, že jeden poutník při mši v angličtině, které jsem se z profesionálních důvodů zúčastnila, se ke mně náhle otočil a dal mi lístek s modlitbou. Dala jsem ho do kapsy s tím, že ho pak vyhodím do prvního koše na smetí. Teď jsem ho však vytáhla z kapsy a začala číst. Byla to modlitba k Duchu Svatému, která ho zvala, aby vstoupil do mého života, uzdravil ho, změnil a nadále mě provázel. Čím déle jsem četla, tím více jsem zjišťovala, že mám oči plné slz – a tu jsem si vzpomněla na slova kněze, že Bůh ke mně promluví, když otevřu Bibli. On sám ke mně promluví. A zvláštní věc, když jsem si před odjezdem balila zavazadla, v poslední chvíli jsem přibalila Bibli. Proč? Nemám ponětí. Možná proto, že jsem jela do místa náboženského fanatismu a budu potřebovat zbraň, abych se mohla bránit před tvrzeními, se kterými jsem se tam mohla setkat.

Vstala jsem a vytáhla jsem ze zavazadla Bibli. Dostala jsem ji jako dárek ke svým 21. narozeninám od tety, která byla misionářkou v Keni. Otevírala jsem ji jen tehdy, když jsem hledala vhodný citát na konec oznámení o úmrtí člena rodiny. Podle slov kněze, který se nade mnou modlil, otevřela jsem Bibli na nahodilém místě. Moje oči se ihned zaměřily na místo, které jsem začala číst. Byl to úryvek z evangelia svatého Jana, ve kterém Ježíš mluví k učedníkům o chlebu života: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v posledním den.“ Dosud jsem podobně jako

► někteří učedníci zcela zavrhovala v katolickém vyznání skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii. Ale teď v tichu pokojíku ve vzdálené zemi vstoupil do mne pocit hlubokého pokoje a já jsem uslyšela samu sebe, jak říkám Ježíši: „Viš, Pane Ježíši, to je pro mne zásadní překážka pro uznání katolické víry. Chceš-li, dej mi milost, abych to mohla pochopit a přijmout.“

Teprve týden po návratu jsem našla odvahu popsat to, co jsem pozorovala v Medjugorje – ale ani tehdy jsem se nedokázala přemoci a říct něco více osobního a podrobného. Ale i když jsem se o to snažila, nedokázala jsem ignorovat to, co jsem zažila.

Od té doby jsem začala s celou rodinou chodit na katolickou mši svatou. Pak jsem se připojila k jedné místní modlitební skupině, ve které se opravdovost víry a Duchem Svatým naplněný kněz ještě více dotkli mého srdce. Všechno to mělo za následek, že jsem začala věřit ve skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii a v její uzdravující vliv na náš život. Stále více jsem toužila vstoupit do katolické církve a prožívat radost z velkého daru eucharistické přítomnosti Ježíše v mém životě. Ale rozhodnutí otočit se zády k církvi plné víry, ve které jsem byla vychována, nebylo lehké. Proto jsem se modlíla a trpěla jsem. Nakonec jednoho dne jsem se zúčastnila se skupinou osob ze své farnosti noční adorace v ba-

zilice v Knocku v západním Irsku, kde se před sto lety zjevila Matka Boží skupině vesničanů, a udělala jsem to, co jsem měla udělat již dávno: vložila jsem celý problém do rukou Ježíše a Marie a prosila jsem je, aby mi ukázali další cestu.

Tu noc byla v bazilice přítomná také sestra Briega McKenna, charismatická osobnost, která tam měla promluvu. Mluvila s velkým zaujetím o skutečné přítomnosti Ježíše v Eucharistii a o její uzdravující moci v našem životě. Všechno to, o čem mluvila, se shodovalo s tím, čemu jsem začínala věřit ve svém srdci, ale co jsem neměla odvahu přivést do konce. Nyní, když jsem jí naslouchala se slzami v očích, Bůh mi dal odvahu ke konečnému rozhodnutí.

Vrátila jsem se domů a začala jsem se připravovat na vstup do katolické církve. 8. prosince 1988 na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie a tři a půl roku po své první cestě do Medjugorje se záměrem napsat demaskující článek o tamních událostech, byla jsem přijata do katolické církve. Plná víra v reálnou přítomnost Ježíše v Eucharistii se stala základem, na kterém jsem postavila svůj další život. Nyní ho i já poznávám v Hostii tak, jak ho poznávaly tehdy na blahoslaveném místě v Medjugorje osoby shromážděné kolem mne.

Z Milujcie sie 4/2008

přeložil -lš-

KULTURNÍ ELITA OHROŽUJE KULTURU

Známý skladatel a dirigent James MacMilan (Londýn) kritizuje agresivní jednání kulturní elity, která v důsledku své ignorance zaujímá nepřátelské postoje k víře a náboženství. Tato sekulární elita vytváří ve společnosti uniformitu, která všechno, co je jiné než sekulární, označuje za sociálně rozdělující. Mezi televizními tvůrci je sotva pět procent věřících, i když ve společnosti je jich 70 %.

49letý katolík MacMilan diriguje orchestr BBC a stanul před mnoha evropskými hudebními tělesy. K jeho významným skladbám patří kantáta „Sedm posledních slov na kříži“. Založil nadaci, která podporuje náboženské rozhlasové pořady. Vyzval křesťany, aby se nedali umlčet.

Kath-net

DĚKOVNÉ MODLITBY PO MŠI SVATÉ: MODLITBA SV. TOMÁŠE AKVINSKÉHO

Děkuji ti, Pane, svatý Otče, všemohoucí Bože, který jsi mne hříšníka a svého nehodného sluhu bez jakýchkoliv mých zásluh pouze ze svého milosrdenství dobrotivě nasýtil Tělem a Krví svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista. A prosím tě, ať toto svaté přijímání mi není k odsouzení a k trestu, nýbrž ať přispěje k mé spáse a milosti. Ať je mi pancířem víry a štítem dobré vůle. Ať mě zbaví mých neřestí, ať odstraní mou žádosťivost a chlípnost, rozmnoží mou lásku a trpělivost, pokoru a poslušnost a všechny ctnosti. Ať je mi pevnou ochranou proti úkladům všech nepřátel, viditelných i neviditelných, ať je dokonalým utišením všech mých hnutí tělesných i duševních, ať zcela spočinu v tobě, jediném a pravém Bohu, a dosáhnu šťastného závěru svého života. A prosím tě, abys mě, nehodného hříšníka, dovedl k té nevýslovné hostině, kde ty s tvým Synem a Duchem Svatým jsi pro své svaté pravým světlem, úplným nasycením, věčnou radostí, nevýslovnou blažeností a dokonalým štěstím. Skrze téhož Krista, našeho Pána. Amen.

EVANGELICKÝ SVAZ PROTI ROKU SVATÉHO PAVLA

Evangelický svaz v Německu vystoupil s ostrou kritikou proti katolické církvi. Vytyká Benediktovi XVI., že se s nikým neporadil a vyhlásil u příležitosti 2000. výročí narození apoštola Pavla Rok svatého Pavla. Nelíbí se mu, že papež dělá z Pavla „korunního svědka katolické zbožnosti“. Z teologických důvodů nevidí Svaz žádnou šanci podílet se na pavlovském roku. Je to prý vyloučeno už proto, že účast na oslavách je spojena s odpustky, kterým Luther vyhlásil boj už před 500 lety. V tomto svém prohlášení požaduje generální sekretář Svazu Walter Fleischmann-Bisten více ekumenické citlivosti. (idea)

PAMĚTNÍ MINCE

Vatikán vydává k Roku svatého Pavla pamětní mince v hodnotě 2 €. Na minci je zobrazen sv. Pavel na koni u bran Damašku. Mince se prodává za 14 € a jeden náklad činí 106 084 exemplářů. Ve vatikánském „Úřadě pro numismatiku“ jsou k dispozici i další pamětní a příležitostné zlaté a stříbrné mince. Jedna z nich připomíná poslední Světový den mládeže. (rv)

BANCE KRIZE NEHROZÍ

Vatikánská banka je proti krizi zabezpečena. Oznamil to ředitel banky Angelo Caloia. Ban-

ka nemá žádné nedostatky v likviditě. Nekonají se zde žádné rizikové operace ani spekulace. V bance mají uloženy peníze mnohé diecéze, řády a katolické instituce z celého světa. Založit ji poručil Lev XIII. jako reakci na rozbití církevního státu. Pius XII. z ní vytvořil řádnou samostatnou banku s vlastním majetkem.

RŮŽENEC NA NÁMĚSTÍ

13. října se arcibiskup Reinhard Marx modlil s více než jedním tisícem věřících na Mariánském náměstí v Mnichově u Mariánského sloupu růženec. Arcibiskup vyzval věřící, aby do svých modliteb zahrnuli vážnou hospodářskou situaci. Ze strany protináboženských kruhů nedošlo k žádnému narušení veřejné modlitby.

KRITIKA HISTORICKO-KRITICKÉ METODY

Ulrich Körtner, evangelický profesor teologie, obvinil zastánce historicko-kritické metody výkladu Písma, že učinili z Bible v očích lidí bezvýznamnou knihu. Dívají se na ni pouze jako na každé jiné literární dílo. Díky této metodě ztratili lidé víru, že z Písma k nám promlouvá Bůh. Proto dnes začínají biblisté prosazovat požadavek, aby každý výklad podporoval víru a její hlásání upevňoval v lidském životě.

Pán Ježíš o svých kněžích

LAKOTA KNĚŽÍ

Jiná neřest, která působí mému Srdci mnoho bolesti, je lakota kněží: když jejich srdce je připoutáno k tomu, co není smyslem jejich povolání.

Tato zavrženíhodná neřest zdomácňuje u mnohých, takže kupčí dokonce s božskými věcmi Církve, které jim nepatří, dokonce i s tím, co je duchovní a co obdrželi zadarmo, protože je to mé a Já jsem to zasloužil na Kalvárii svou krví.

Jestliže vnější lakomství je u kněze tak zavrženíhodné a mělo by být za každou cenu odstraněno, co říci teprve o lakomství ve svatých věcech! Je to jako krádež provedená u Mne, aby se předmětem spekulace stalo to, co patří Mně, tedy poklady, které jsem svěřil do jejich rukou, aby je s láskou a nezištně rozdělovali duším.

Tato hrozná neřest se obrací přímo proti samotnému božskému bytí a proti Nejsvětější Trojici. Je proti Otcí, který nedaroval nic menšího než vlastního Syna, který ho dal člověku tisícovým způsobem a postavil mu ho tak říkajíc do služeb, aby ho člověk mohl napodobovat a dostalo se mu skrze něho útěchy a spásy.

Já – Slovo, které se stalo tělem, jsem na kříži dal své tělo a svou krev, svůj život a svou duši a své božství v Eucharistii a dávám se a daruji ve všech svátostech.

Také Duch Svatý se daruje všem duším skrze posvěcující milost, vylévá na ně potoky své přízně, charismat, darů a plodů, On sám se stává Darem.

Proč tedy moji kněží nenapodobují Boha, nenapodobují velkodušnost mé Církve, která je pro všechny vším, která otevírá svůj mateřský klín, své pokladnice, své nesmrtelné poklady, své svátosti a daruje také Mne kaž-

dému, kdo Mne chce přijmout v Eucharistii?

Ve dne v noci moje Církev ustavičně rozdává svůj život a své nebeské dary. Ona stále rozdává, i když nepřijímá, ona rozdává všechno, co má, dokonce i nebe, a nechce mít ve svém klíně a ve svých službách egoistické duše, duše lakotné, které se vyhýbají darování a nedarují samy sebe, jak by měly, ve své službě.

Tyto hříchy materiálního a duchovního lakomství mých kněží urážejí mou velkodušnost. Oni mají být jako Duch Svatý a jako Otec otcí chudých a mají poskytovat nejen vysoký stupeň duchovní pomoci, ale mají přímo povinnost hledat, kde pomáhat materiálně, pokud jim to jejich síly a majetek dovolu- jí. Biskupové mohou poskytovat radu, hodnotit to, co se jeví jako potřebné, abych mohl pronikat do nejintimnějších sfér osobností.

Miluji chudé tak velice, že jsem se sám stal chudým.

Další delikátní téma, které zraňuje mou duši, je malý zájem některých kněží, abych přímo neřekl mnohých, o chudé, jako by chudí i bohatí nebyli všichni Boží děti. Neboť, čest výjimkám, ti, kterým by se měla dávat přednost, jsou opuštění, nevzdělání, ti, kteří nesou tíhu materiální práce a potřebují, aby se jim dostalo podpory.

Mezi chudými je tolik krásných duší! Jsou mezi nimi duše postižené pozemskou bídou, kte-

Conchita Armida

ré jsou tak připraveny přijímat nebeskou rosou! Jsou mezi nimi čisté duše, vystavené oběti, ale které jsou opovrhované pro své sociální podmínky a svou bídu! Ne! Je třeba najít lék, protože mnoho kněží chce vykonávat svou službu jen u vyšší vrstvy, která nepatří právě k té, jež mi vzdává slávu. Od přirozenosti není příjemný tento vztah k lidem chudým, drsným, málo inteligentním. Ale já jsem přišel, abych spasil všechny bez výjimky, chudé i bohaté, a moje láska dávala vždy přednost potřebným, opuštěným, chudým. Já sám jsem byl chudý, abych je k sobě přitahoval a aby se přede Mnou nestyděli.

Jestliže kněží mají být Mnou, musí mít stejnou lásku, stejně sebezapření a pokoru, to znamená stejné city jako já.

Je třeba jim sloužit s duší a s životem, je třeba je evangelizovat, tak jak jsem to dělal já, otevírat jim svou náruč a své srdce, objímat je, těšit je, je třeba je přitahovat s láskou a příkladem a přivádět je tak ke Mně, je třeba formovat inteligenci a srdce chudého od dětství až do dospělosti, od kolébky až do smrti. Moje Církev je Matka a moji kněží musí mít mateřské nitro.

Chudé nesmíme odpuzovat tvrdým a nezdvorným způso-

bem, ale snášet je, učit je trpělivě lásce k Bohu a k bližním. Proč by měl být Bůh přijatelnější pro bohaté než pro chudé? Proč tato rozlišování, která pokořují a urážejí? Všechno zlé způsobené jim, je způsobeno Mně.

Jistě, je třeba jim podávat chléb mého učení podle jejich schopností; ale kolikrát se moje Srdce třese bolestí před tolika nespravedlnostmi, jakými moji kněží ponižují tyto drahé duše!

Je třeba je snášet, vychovávat, bránit, hájit a milovat!

Kněz se musí stát pro všechny vším a musí pamatovat, že já miluji chudé do té míry, že jsem se pro ně stal chudobným, že jsem žil mezi chudobnými, že jsem měl v nich zalíbení a slíbil jsem jim nebeské království. Tak jsem se s nimi ztotožnil, že jsem slíbil věčnou odměnu milosrdným, kteří mají s nimi slítování, a řekl jsem, že všechno, co někdo učiní pro ně, učinil pro Mne.

Miluji velice chudé v mé Vínici, v mé Církvi, a není nikoho, kdo by je miloval jako Já. Na tomto poli, tak důležitém pro mé Srdce plné lásky, jsou veliké mezery a mnoho kněží na tom nese vinu.

Všechno jsou to duše, které Mě stály moji krev a můj život; všem bez rozdílu tříd daruji Eucharistii a v mém jediném nebi budou pospolu chudí i bohatí. V nebi se totiž odměňují ctnosti a nikoliv kategorie tohoto světa.

Na světě jsou a mají být sociální třídy, ale pro kněze to všechno mají být jen duše, duše, které Mi mají obětovat a za které se mají posvěcovat.

V tomto směru si musím stěžovat více, než si umíš představit, jak se uplatňuje v životě mé učení, které je celé proniknuté láskou, a já prosím, žádám a nařizuji, aby se provedla náprava ve všem, co je tak důležité: právě pro jejich nevědomost, jejich špatné sklony, prostředí, ve kterém žijí, vyžadují chudí více lásky, dvojnásobnou dávku trpěli-

NEDELNÍ KLID DO EVROPSKÉHO PRÁVA

Sto účastníků ankety za volnou neděli podepsalo žádost, aby evropské státy uzákonily nedělní klid od práce. Je mezi nimi i Alexander Leiner z českého Odborového svazu pracovníků obchodu. „Aliance pro svobodnou neděli“ vznikla v Polsku a angažují se v ní hlavně Německo, Rakousko a Polsko, evropská biskupská konference a Konference evropských církví. Evropské pracovní právo se má vrátit k volné neděli bez práce.

▼
vosti, velkodušnost a také heroické odříkání.

Odplatím všechno toto hrdivostí věčnou slávou. Mé pozornosti neujdou oběti vykonané v této tak důležité oblasti, protože skrze ně chci přinést světu lék. Jsou-li přineseny z lásky ke Mně, odměním tyto skutky velkodušností a odříkání. Daruji se v tomto životě mnoha způsoby, s nevýslovnou útechou a vylévám na duše, které mají lásku k chudým, ty nejvybranější něžnosti.

A neodměňuji jen almužny materiální (které musí konat podle možnosti každý), ale především almužny darované duším, rady udělené chudým, lásku k nim, formaci jejich srdcí pro nebe. Kolik mých kněží jedná ve zpovědnici s chudými s určitým pohrdáním a netrpělivostí! Kolikrát se chudí cítí odstrčení a pokoření, protože osobám jiného společenského postavení se dává přednost!

Také ve výkonu kněžské služby se dělají rozdíly mezi chudými a bohatými, ve způsobu, jak se udělují křty a svátost manželství, posluhuje viatikem atd. Chci vyvolat pozornost k tomuto bodu, který působí bolest mého srdce.

Hledám duše, nikoliv sociální podmínky; miluji duše, ať patří k jakékoliv sociální třídě. Duch Svätý nedělá rozdíly. Můj Otec dává vycházet slunci na všechny a já chci, aby ti, kdo jsou moji, měli stejné srdce pro všechny duše, protože všechny jsou odrazem Trojice a nesou v sobě její obraz.

Toto povědomí, které odpovídá skutečnosti, usnadní kněžím, aby jednali stejným způsobem a stejně laskavě a svatě s oněmi chudými, kterým jsem slíbil své království. (CC 49, 279-287)

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 291-296

Přeložil-lš-

PRVNÍ TEOLOG CÍRKVE - dokončení ze str. 2

Apoštolova hlásání (srov. 1 Kor 2,2; 15,14). Toto tajemství hlásané ve slově se uskutečňuje ve svátosti křtu a v Eucharistii a stává se pak skutečností v křesťanské lásce. Pavlovo evangelizační dílo není zaměřeno k ničemu jinému, než aby zasadilo společenství věřících do Krista. Tato idea je vtělena v samotné etymologii slova ecclesia, kterému Pavel a s ním celé křesťanství dávalo přednost před termínem „synagoga“: nejen proto, že první je svým původem více „laické“ (odvozené od řecké praxe politických shromáždění a nikoliv právě náboženských), ale také proto, že obsahuje přímo více teologickou ideu povolání ab extra - zvenčí, nikoliv tedy prostého společného shromáždění; věřící jsou povoláni Bohem, který je shromažďuje ve společenství, ve své Církvi.

Církev - Kristovo tělo

V této linii můžeme také chápat originální ryze pavlovské pojetí Církve jakožto Těla Kristova. Tady je třeba mít na zřeteli dvojí dimenzi tohoto pojetí. Jedna je povahy sociologické, podle které se tělo skládá ze svých složek a bez nich by neexistovalo. Tato interpretace se objevuje v Listu Římanům a v prvním Listu Korinťanům, kde Pavel přijímá obraz, který existoval již v římské sociologii: říká, že lid je jako tělo s rozličnými údý, z nichž každý má svou funkci, ale všechny, i ty nejmenší a zdánlivě nevýznamné, jsou nutné, aby tělo mohlo žít a realizovat své vlastní funkce. Příznačně Apoštol pozoruje, že v Církvi jsou mnohá povolání: proroci, apoštolové, učitelé, prostí lidé, všichni povolání, aby žili každý den v lásce, všichni potřební k výstavbě živoucí jednoty tohoto duchovního organismu. Jiná interpretace se vztahuje k tělu samotného Krista. Pavel má za to, že Církev není jen organismus, ale stává se skutečným

Kristovým tělem ve svátosti Eucharistie, v níž všichni přijímáme jeho tělo a stáváme se reálně jeho tělem. Uskutečňuje se ve snoubeneckém tajemství, že všichni se stávají jedním tělem a jedním duchem v Kristu. Tim tato skutečnost daleko přesahuje sociologický obraz a vyjadřuje svou pravou hlubokou podstatu, tzn. jednotu všech pokřtěných v Kristu, které Apoštol pokládá za „jedno“ v Kristu spojené ve svátosti jeho Těla.

Když to Pavel říká, ukazuje, že velmi dobře ví a dává nám všem na srozuměnou, že Církev není jeho ani není naše: Církev je Kristovo tělo, je to Boží Církev, Boží pole, Boží stavba... Boží chrám (1 Kor 3,9.16). Toto poslední označení je obzvláště zajímavé, protože přidružuje ke tkanivu meziosobních vztahů termín, který obecně sloužil k označení fyzického místa, pokládaného za posvátné. Vztah mezi Církví a chrámem proto nabývá dvě komplementární dimenze: na jedné straně je na církevní společenství aplikována charakteristika oddělení a čistoty, jaké přísluší posvátné budově, ale na druhé straně je zcela překročen pojem materiálního prostoru, aby tato hodnota byla přenesena na skutečnost živého společenství víry. Jestliže první chrámy byly pokládány za místo Boží přítomnosti,

nyňi víme a vidíme, že Bůh nepřebývá v budovách postavených z kamene, ale místem jeho přítomnosti ve světě je živé společenství věřících.

Boží rodina - svědek lásky

Dílčí přednášku by zasloužila charakteristika „Božího lidu“, který je u Pavla aplikován podstatně na lid Starého zákona a pak na pohany, kteří „nebyli lidem“ a i oni se stali Božím lidem díky vtělení do Krista skrze slovo a svátost. A poslední doušek: V Listu Timoteovi Pavel kvalifikuje Církev jako „Boží dům“ (1 Tim 3,15); a to je definice opravdu originální, protože se vztahuje na Církev jako na komunikační strukturu, ve které žijí vřelé mezilidské vztahy rodinného charakteru. Apoštol nám pomáhá pochopit stále více podstatu služby Církve v různých dimenzích Božího společenství ve světě. To je velikost Církve a velikost našeho povolání: jsme Boží chrám ve světě, místo, kde Bůh reálně přebývá, a jsme současně společenství, Boží rodina, kterou je láska. Jako rodina a Boží dům musíme ve světě realizovat Boží lásku a tak být silou vycházející z víry, místem a požehnáním jeho přítomnosti. Prosme Pána, aby nám dopřál být vždy více svou Církví, svým Tělem, místem přítomnosti své lásky na tomto světě a v našich dějinách.

L'Osservatore Romano 16. 10. 2008

Mezititulky redakce Světla

KNĚŽÍ - DVOJČATA

Bernardo Alvarez, biskup na Kanárském ostrově Tenerife, vysvětil 11. října ve farnosti Neposkvrněného početí na kněze jednovaječná dvojčata Cristobala a Diega Rodrigezovy. Oba 24letí novokněží se narodili na ostrově. Ke kněžskému povolání je motivoval jeden kněz a řeholní sestra. „Z jejich příkladu a jejich služby ke mně promlouval Kristus,“ řekl Cristobal. Svěcení se zúčastnil také emeritní diecézní biskup kardinál Maradiaga z Hondurasu.

HARÉM V ANGLII

Angličan Philip Sharp tvrdí, že mu Bůh uložil, aby žil jako izraelský král s mnoha ženami. Má jich sedm ve věku od 29 do 64 let. Od čtyř z nich má osm dětí, dvě jsou v jiném stavu. Oficiálně je sezdán jen s jednou ženou, která ho před devíti lety opustila.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

k nim Pán mluvil. Nikdo se nesmí spoléhat na to, že teprve jemu se dostane té milosti, že on sám z pouhého Pisma může vykládat, jak to vlastně Ježíš myslel, když řekl to či ono, pokud tato jeho interpretace plně nerespektuje svědectví těch, kteří všechno přijali z první ruky. Výklady Benedikta XVI. jsou tak praktickým příspěvkem k ekumenickému dialogu a konkrétní lekcí o závažnosti a nezbytnosti tzv. apoštolské tradice, neboli živého apoštolského podání, jak chápat a prakticky uskutečňovat radostnou zvěst.

Naši odloučení bratři jako by vycítili, že Benedikt XVI. tu systematicky opravdu míří do černého. To je bohužel podnítilo nikoliv k přijetí a využití Roku velkého Apoštola, ale naopak k ostrému protestu proti Roku svatého Pavla (str. 10). Je nám smutno nad takovým prohlášením, i když na druhé straně to má také svůj význam, totiž v tom, že se tu projevovalo skutečné smýšlení, abychom si nedělali příliš optimistické iluze o pokroku na cestě k jednotě. To, co je v Lutherově učení moudré a správné, toho si cení i tento papež, jak to dokládá jeho výstižný citát, který použil v minulé katechezi. Ale to neznamená, že všechno, co tento bývalý augustiniánský mnich řekl, je svaté. I od myslitele, který vysloví moudrou či dokonce geniální myšlenku, se můžeme dočkat vážných omylů, jestliže začne sledovat nikoliv pravdu, ale své subjektivní postoje a zájmy. S odvoláním na Luthera vyslovují protestanti také své pohoršení nad odpustky, které Svätý otec vyhlásil k Roku svatého Pavla, a pokládají to za neslučitelné s ekumenismem. Ale kdybychom se ve všem měli řídit Lutherovými názory, museli bychom zrušit slavnost Všech svatých i Památku zemřelých, a nikdo nám nesmí zazlívát, že tak nikdy neučiníme. Naopak, právě Benediktova poslední katecheze krásně zapadá do rámce těchto vzácných dnů, kdy si obzvláště

připomínáme a uvědomujeme velikost Boží rodiny a svou souměřitelnost jak s církví vítěznou, tak s církví trpící. Jak velice bychom byli ochuzeni a jak nesmírně bychom zůstali opuštěni, kdybychom se měli přiklonit k těm zbloudilým křesťanům, kteří svět svatých a světic Božích neuznávají, a podle nichž bychom ze svého vyznání víry museli škrtnout a odepsat celé toto živoucí společenství nebeských přátel i modlitby za zemřelé.

Nebeské společenství je pro nás o to přitažlivější, že jsou tam již dvě živoucí a oslavená lidská těla: tělo Božího Syna a tělo jeho Matky Panny Marie. Protože jsme ještě v nebi nebyli a nikdy jsme tam nemohli nahlédnout, neumíme si ani konkrétně představit tu stále rostoucí rodinu všech, kteří už oslavují Boha tím, že sami došli slávy. I kdybychom svou fantazii namáhali jakkoliv, k žádné konkrétnější představě o podobě nebe se nedopracujeme, protože nejsme schopni se vymanit ze zajetí trojrozměrného prostoru, který v nebi neplatí. Musíme si proto uvědomit, že nebe je něco zcela jiného než nějaká slavnost podobná papežské mši, na které se sešly miliony lidí. Proto užitečnější a představitelnější je ona nikoliv fyzicky prostorová realita, ale skutečnost duchovní. Můžeme si být jisti, že v nebi není žádná tlačenička, žádné předbíhání, že nikdo nikomu nevadí ani nezavazí, nikdo není odstrčený ani nijak omezený. Jestliže již zde na zemi tvoříme jedno tělo a náš Pán nás ujistil, že ti, kdo ho milují, budou přebývat v něm a on v nich, pak v nebi toto božské vzájemné sdílení dosáhne nejvyšší podoby a bude zdrojem nejvyšší blaženosti. A to je pro nás zdrojem radosti a naděje již v pozemském životě.

Ale uvažme také toto: Jestliže zde na zemi ten, kdo opravdu poznal Ježíše a jeho lásku, pociťuje neodolatelnou potřebu přivést k této lásce pokud možno všechny lidi, jaká touha a horli-

vost musí naplňovat teprve svatě u Boha, jejichž srdce a láska je navíc dokonale očištěna a přivedena ke svému nejvyššímu stupni! Nikdo ze všech tvorů nás nemůže více milovat, nikdo nám nemůže více přát než právě oni. To je podstatná charakteristika nebe, že zde láska, zbavená naprosto všech překážek a slabostí, dosahuje vrcholu a naplnění, protože všichni přebývají v Bohu a ve všech přebývá Bůh, který je LÁSKA. Kdyby zde na zemi člověka celý svět zradil a opustil, kdyby byl zcela ztracen sám uprostřed pouště, nezůstává přece sám, protože je s ním celé nebe, které není někde daleko, ale je všude tam, kde je. Vyvolení Boží přátelé, jeho miláčci, kteří patří na jeho tvář, vidí i naši pozemskou lopotu a s velkou radostí a ochotou přednášejí naše prosby a potřeby Nejvyššímu.

V zástupech blažených, kteří dospěli do svého cíle, máme ovšem nejen milující zastánce a přímluvce ve všech našich potřebách, ale také pomocníky v nejdůležitějším a nejpotřebnějším: oni jsou našimi průvodci, našimi osvědčenými vzory a ideály. Tak jako Ježíšovo lidství nezastínilo jeho božství, nýbrž ukázalo nám a lidsky přiblížilo Otcovu tvář v nám blízkých a srozumitelných lidských rysech, tak ani naši svatí přátelé nezastíňují Boha, nýbrž konkrétně a názorně ztělesňují Ježíšův příklad, jeho slova a jeho přikázání, uskutečněné v nám známých podmínkách lidského života. Tito naši přátelé nám ustavičně podávají svou ruku, aby nás uvedli na spolehlivou a proslapanou cestu, po které oni došli až do Otcovy náruče. Podstatným rysem Boží rodiny je, že si všichni navzájem přejí všechno dobré, protože všichni všem jsou prostředníky nekonečné lásky Otce, Syna a Duchu Svätého.

Tohoto tak významného společenství je si Církev velmi dobře vědoma, a proto se dovolává všech svatých a světic z velké Boží rodiny a zve je k sobě zpěvem Litanie ke všem svätým v nejslavnějších a nejvýznamnějších litur-

gických slavnostech. Proto sochy a obrazy svatých a světic patří do našich chrámů a do našich domovů, aby nám tuto skutečnost názorně připomínaly. Uctívat svatě se nikomu neukládá jako povinnost. Ale ani zde na zemi není nikde zákon, který by ukládal všem občanům, aby udržovali přátelství se svými nejlepšími přáteli, a přece to dělají. Zákony ukládají to, do čeho se lidem nechce. Tak jako nemáme zákon, že musíme jíst a spát, tak nepotřebujeme zákon, abychom se drželi svých přátel. A že se máme držet těch nebeských, to dá přece rozum i zkušenost. Copak je málo příkladů a konkrétních důkazů, jak svatí pomáhají dokonce i těm, kteří na ně vůbec nemysleli? Nevidět tyto zázraky může jen politováníhodná zaslepenost.

Co platí o společenství svatých, platí ještě ve větší míře o osobní a skutečné přítomnosti a společnosti našeho největšího Přítel v tajemství Eucharistie. Je to přece velký rozdíl konat jen vzpomínku na hostinu poslední večeře, nebo slavit ve společenství všech svatých a Božích andělů tajemství vykoupení a jednoty a být s nimi se všemi znovu osobně přítomni Kristově kalvárské oběti, jak se to děje ve mši svaté. Kdo to mohl poradit našim odloučeným bratřím, aby se po patnácti stoletích trvání Církev najednou tohoto společenství Božích a svých přátel zbavili a vyloučili je? Kdo jiný než ten, kdo jim toto společenství závidí, protože se z něho sám navěky vyloučil. Tito svatí totiž zaujali jeho místo u Pána a působí mu nesmírné škody a překážky, proto je potřeboval zneškodnit, vymyslel si lež, že mrtví jsou mrtví a není s nimi žádná řeč. My však nikdy nemůžeme přijmout takové přímo drastické ochuzení duchovního života ani je uznat jako jednu možnou alternativu křesťanství, protože smířit se s ní by bylo nejen proti pravdě, ale především proti lásce: Nemůžeme nechávat bratry v nouzi jen proto, že si svou nouzi nechtějí přiznat.

-š-

Pondělí 3. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Semínka Božího slova 8.35 Cairo, St. Peter a Paul, Jabrin (P) 9.00 Eschatologie - Nové nebe, nová země (2. část) 9.45 H2Onews 10.00 Národní park Etosha 10.50 Pro vita mundi (76) - ThDr. Tadeáš Firla 11.30 Mše svatá z Baziliky sv. Petra v Římě za zemřelé kardinály a biskupy (L) 13.00 Písňový koncert (1. část) 13.55 Kulturní mozaika (6. díl) 14.05 Lidečko 14.15 Věda - výzkum - inovace (P) 14.30 Věci víry 14.55 Zpravodajské Noeviny 15.10 Radžastán 16.00 Vietnam - zlatá klec 16.15 Katolíci v Moskvě 16.45 H2Onews 17.00 NOEparáda (P) 17.20 Kdo hledá pravdu 18.15 Je život ženy blažený? (P) 18.35 Bablandia (17) (P) 18.45 Věci víry 19.20 Cairo, St. Peter a Paul, Jabrin 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 CHKO Křivoklátsko - Vůznice, Týřov - Oupořský potok, Lánská obora 20.25 Na koberečku (52) 20.40 V posteli 21.30 Zpravodajské Noeviny 21.40 Noční univerzita: Karel Řežábek - On přebývá ve chválách svého lidu 22.20 Písňový koncert (1. část) 23.10 Čtete z křesťanských periodik 23.20 Octava dies (500) 23.50 H2Onews 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 4. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 H2Onews 8.10 CHKO Jeseníky - Praděd 8.30 Sestra Sára 8.45 Na koberečku (52) 9.00 Pro vita mundi 9.40 Církevní školství 11.10 Je život ženy blažený? 11.40 Bablandia (17/22) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Sešli se, aby pomohli (2008) 13.20 H2Onews 13.30 Národní park Etosha 14.20 A vy nepláčete s námi 15.05 Semínka Božího slova 15.25 Octava dies (500) 15.55 Vietnam - zlatá klec 16.10 Zpravodajské Noeviny 16.20 Lidečko 16.35 CHKO Křivoklátsko - Vůznice, Týřov - Oupořský potok, Lánská obora 17.05 Sestra Sára 17.15 Kulturní mozaika (6. díl) 17.20 Trnavská brána (1) 17.40 Burj al-Arab 18.10 Dětská televize (10/2008) 18.35 Bablandia (18) (P) 18.50 Národní park Acadia 19.45 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín - Seminaristé na misiích (P) 21.10 Tajné dějiny kosmických projektů (1/4) (P) 21.40 Zpravodajské Noeviny 21.50 Já rád pracuji 22.20 Octava dies (500) 22.50 Pro vita mundi (76) - ThDr. Tadeáš Firla 23.30 Eschatologie - Nové nebe, nová země (2. část) 00.15 Zpravodajské Noeviny 00.25 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 5. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Zpravodajské Noeviny 8.15 CHKO Jeseníky - Praděd 8.40 Tajné dějiny kosmických projektů (1) 9.10 Pro vita mundi (76) - ThDr. Tadeáš Firla 9.55 Mořský cestovatel 10.30 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. 11.55 Z pokladů duše (P) 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro zdraví: Liga proti rakovině 12.15 Národní

park Acadia 13.10 Misijní magazín - Seminaristé na misiích (26) 14.30 Radžastán 15.30 Benátky 16.00 Zpravodajské Noeviny 16.20 Semínka Božího slova 16.40 Je život ženy blažený? 17.05 Sestra Sára 17.15 Kulturní mozaika (6. díl) 17.20 NOEparáda (6. díl) 17.40 GOODwillBOY - Cars (P) 18.10 Ve jménu Ježíše: Požár pro Nerona 18.35 Bablandia (19) (P) 18.45 Kdo hledá pravdu 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Trnavská brána (2) (P) 20.30 Léta letí k andělům - Naďa Urbánková (P) 21.00 Pro zdraví: Otevření Hospice sv. Lukáše 21.10 Zpravodajské Noeviny 21.20 CHKO Křivoklátsko - Vůznice, Týřov - Oupořský potok, Lánská obora 21.40 Vietnam - zlatá klec 21.55 Lidečko 22.05 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 23.35 Sestra Sára 23.50 H2Onews 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 6. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Zpravodajské Noeviny 8.10 Katolíci v Moskvě 8.40 Trnavská brána (2) 9.00 Noční univerzita: Karel Řežábek - On přebývá ve chválách svého lidu 9.55 Léta letí k andělům - Naďa Urbánková 10.20 Cairo, St. Peter a Paul, Jabrin 10.45 CHKO Jeseníky - Praděd 11.15 NOEparáda 11.40 Bablandia (19) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Benátky 12.40 Čtete z křesťanských periodik 12.50 Vietnam - zlatá klec 13.00 H2Onews 13.10 Je život ženy blažený? 13.40 CHKO Křivoklátsko - Vůznice, Týřov - Oupořský potok, Lánská obora 14.00 GOODwillBOY - Cars 14.30 NOEparáda 14.50 Tajné dějiny kosmických projektů (1/4) 15.20 Dětská televize (10/2008) 15.50 Pro zdraví: Otevření Hospice sv. Lukáše 16.00 Zpravodajské Noeviny 16.15 A vy nepláčete s námi 17.00 Pro vita mundi 17.40 Katolíci v Moskvě 18.05 Na koberečku (52) 18.25 Prostě aby si hráli a neblbli 18.35 Bablandia (20) (P) 18.45 Pro zdraví: Otevření Hospice sv. Lukáše 19.00 V posteli 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.05 Pro vita mundi (P) 20.45 NOEparáda 21.05 Zpravodajské Noeviny 21.15 Eschatologie - Nové nebe, nová země (2. část) 22.00 Církevní školství 23.25 Tajné dějiny kosmických projektů (1/4) 00.05 Zpravodajské Noeviny 00.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 7. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Zpravodajské Noeviny 8.15 Lidečko 8.25 Pro vita mundi (76) - ThDr. Tadeáš Firla 9.10 Vietnam - zlatá klec 9.20 Prostě aby si hráli a neblbli 9.30 Misijní magazín - Seminaristé na misiích (26) 10.40 Burj al-Arab 11.10 Octava dies (500) 11.40 Bablandia (20) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Trnavská brána (2) 12.30 Katolíci v Moskvě 13.10 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 14.40 A vy nepláčete s námi 15.20 Kdo hledá pravdu 16.10 Zpravodajské Noe-

viny 16.20 Burj al-Arab 16.50 Noemova pošta (říjen 2008) 18.15 Pramen v poušti 18.35 Bablandia (21) (P) 18.45 Pro vita mundi 19.25 Trnavská brána (2) 19.50 H2Onews 20.00 Z pokladů duše 20.05 Hlubinami vesmíru (P) 20.45 A vy nepláčete s námi 21.30 H2Onews 21.40 Noční univerzita: Karel Řežábek - On přebývá ve chválách svého lidu 22.20 Tajné dějiny kosmických projektů (1) 22.50 Misijní magazín - Seminaristé na misiích 23.50 H2Onews 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 8. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 H2Onews 8.15 Eovision, Indian Summer (P) 8.45 Čtete z křesťanských periodik (P) 8.55 Vietnam - zlatá klec 9.15 Prostě aby si hráli a neblbli 9.35 Ve jménu Ježíše: Požár pro Nerona 10.00 GOODwillBOY - Cars 10.30 Hrdinové Nového zákona (říjen) 10.50 NOEparáda 11.10 Pro zdraví: Otevření Hospice sv. Lukáše 11.15 Léta letí k andělům - Naďa Urbánková 11.40 Bablandia (21) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Pramen v poušti 12.25 Léta letí k andělům - Naďa Urbánková 13.00 H2Onews 13.10 Sešli se, aby pomohli (2008) 14.25 Misijní magazín - Seminaristé na misiích 15.25 Pro vita mundi 16.00 Zpravodajské Noeviny 16.10 Národní park Acadia 17.10 CHKO Křivoklátsko - Vůznice, Týřov - Oupořský potok, Lánská obora 17.40 Trnavská brána (2) 17.55 Je život ženy blažený? 18.20 Prostě aby si hráli a neblbli 18.35 Bablandia (22) (P) 18.45 Kulturní mozaika (P) 18.55 Katolíci v Moskvě 19.25 První čtení (P) 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kdo hledá pravdu 21.00 Věda - výzkum - inovace 21.15 Křesťanství a environmentální etika - P. RNDr. Marek Orko Vácha (P) 22.10 Národní kámen 22.45 Hlubinami vesmíru 23.25 První čtení 23.50 Zpravodajské Noeviny 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Neděle 9. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 H2Onews 8.15 Evangelium (P) 8.20 Trnavská brána (2) 8.40 Lužná 8.50 Na koberečku (52) 9.05 Léta letí k andělům - Naďa Urbánková 9.40 Pro vita mundi 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Loštice (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. 12.15 H2Onews 12.45 Sešli se, aby pomohli (2008) 14.05 Věda - výzkum - inovace 14.20 Horní Lideč 14.35 Národní kámen 15.20 Křesťanství a environmentální etika - P. RNDr. Marek Orko Vácha 16.15 NOEparáda 16.35 GOODwillBOY - Cars 17.05 Ve jménu Ježíše: Quo vadis? 17.35 Hrdinové Nového zákona (říjen) 17.55 Národní park Acadia 18.50 Pro zdraví: Otevření Hospice sv. Lukáše 19.05 CHKO Křivoklátsko - Vůznice, Týřov - Oupořský potok, Lánská obora 19.25 Kulturní mozaika (7) 19.35 Semínka Božího slova 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (501) (P) 20.35 Písňový koncert (2. část) 21.25 Z pokladů duše 21.30 NOEparáda 21.50 Misijní magazín - Seminaristé na misiích 22.50 První čtení 23.15 Vietnam - zlatá klec 23.30 Zpravodajské Noeviny 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Vydáváme **PUZZLE BET-LÉMA** (260, 480 a 912 dílků), **PANORAMA BET-LÉMA** (494 a 920 dílků) a **PUZZLE KOSTELŮ** (260 dílků). Cena s poštovním je 150, 250 a 350 Kč.

Objednávky: Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč; trecbicmartin@volny.cz; SMS 728 133 220 – pouze text. Více na www.volny.cz/trecbicmartin. Zboží zašleme do měsíce.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory pořádá **DUCHOVNÍ OBNOVU PRO SENIORY** s P. Janem Rybářem SJ. **Termín:** 24.–27. 11. 2008. **Místo konání:** Marianum – Janské Lázně. **Cena:** 1200 Kč za osobu (ubytování a plná penze). **Kontakt:** Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 661 nebo 737 215 328.

„Zázračná medailka“ – přívěs na řetízku, zlato 14kar.: malá (14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1450 Kč, velká (19 mm) – 2300 Kč. **Zlaté růžencové prsteny** – cca 2300 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku (+ poštovné a balné) do tří týdnů. **Objednávky na adrese:** L. Novotná, Rožňavská 3, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Na svátek svatého Václava a v Den české státnosti se uskutečnila v olomoucké katedrále již **5. POUŤ VEŘEJNÝCH ČINITELŮ**. Slavnostní mši svatou sloužil olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner. Po slavnostní bohoslužbě proběhlo svěcení zvonů Panna Maria a Jan Pavel II. O občerstvení a dobrou pohodu se postarala krajská organizace KDU-ČSL Olomouc, která byla organizátorem pouti. V jubilejním roce 2000 papež Jan Pavel II. stanovil některé dny jako zvláště významné. Měly nám připomenout důležitost rodiny, farnosti, mládeže, vychovatelů, nemocných, ale také i určitých služeb ve společnosti a pro společnost. Neděle 5. listopadu 2000 byla tak prohlášena Jubileem veřejných činitelů. S myšlenkou uspořádat pouť k této příležitosti přišel poslanec Tomáš Kvapil. V tento den se tak na Svatém Kopečku u Olomouce uskutečnila 1. pouť veřejných činitelů. Den vhodný pro starosty, zastupitele, poslance i senátory, zaměstnance nejrůznějších státních úřadů a vůbec všechny občany vrátit se ke kořenům. Na tuto iniciativu navázala pouť veřejných činitelů v roce 2004. Od tohoto roku probíhala tato pouť pravidelně na Svatém Kopečku u Olomouce a vloni organizátoři zvolili jako vhodné datum pro pouť 28. září – svátek svatého Václava a Den české státnosti.

„Pouť dává příležitost znovu si uvědomit, že veškerá autorita pochází od Boha a že politika je především službou. Službou občanu a Bohu. Je nástrojem pravdy a lásky. Politik má být především stavitelem mostů a cest ve společnosti. Je to příležitost opřít se o Boží Prozřetelnost, která nás nenechá nikdy osamocené, ale naopak působí v lidských věcech, tedy i v politice,“ řekl při první pouti poslanec Tomáš Kvapil. Mottem všech poutí veřejných činitelů je tato přímluva: „Dej svou moudrost všem, kdo rozhodují o veřejných záležitostech – ať u tebe hledají radu, aby se ti líbily jejich myšlenky i skutky.“

Zdislav Havran

Liturgická čtení

Neděle 2. 11. – Vzpomínka na

všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43–46

Ž 103(102),8+10.13–14.15–16.17–18

Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

2. čt.: Řím 5,5–11

Ev.: Mt 5,1–12a (nebo jiná čtení z Lek. VI/2)

Slovo na den: Máte v nebi velkou odměnu.

Pondělí 3. 11. – nez. pam.

sv. Martina de Porres

1. čt.: Flp 2,1–4

Ž 131(130),1.2.3

Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*

Ev.: Lk 14,12–14

Slovo na den: A tak by se ti dostalo odměny.

Úterý 4. 11. – památka sv. Karla Boromejského

1. čt.: Flp 2,5–11

Ž 22(21),26b–27.28–30a.31–32

Odp.: 26a (*Budu chválit Hospodina ve velkém shromáždění.*)

Ev.: Lk 14,15–24

Slovo na den: Aby se můj dům naplnil.

Středa 5. 11. – ferie

1. čt.: Flp 2,12–18

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

Ev.: Lk 14,25–33

Slovo na den: Kdo se nezrekne všeho, co má, nemůže být učedníkem.

Čtvrtek 6. 11. – ferie

1. čt.: Flp 3,3–8a

Ž 105(104),2–3.4–5.6–7

Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 15,1–10

Slovo na den: Pečlivě.

Pátek 7. 11. – ferie

1. čt.: Flp 3,17–4,1

Ž 122(121),1–2.4–5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Lk 16,1–8

Slovo na den: Každého zvlášť.

Sobota 8. 11. – nez. sobotní pam.

Panny Marie

1. čt.: Flp 4,10–19

Ž 112(111),1–2.5–6.8a+9

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se jojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 16,9–15

Slovo na den: Ziskávejte si přátele nespravedlivým mamonem.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

1.–8. LISTOPADU 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 11.		PO 3. 11.		ÚT 4. 11.		ST 5. 11.		ČT 6. 11.		PÁ 7. 11.		SO 8. 11.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1722	1941	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1723	1941	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1724	1942	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	724	817	1584	1788	1724	1943	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1724	1943	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	724	817	1584	1789	1585	1790	1080	1202	1096	1219	1112	1236	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	724	817	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
Hymnus	1577	1781	1039	1158	1055	1176	1727	1946	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1642	1859
Antifony	1578	1782	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1633	1849
Žalmy	1578	1782	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1633	1849
Kr. čtení a zpěv	1580	1784	1043	1162	1059	1179	1730	1949	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1636	1852
Ant. ke kant. P. M.	1580	1785	724	817	1584	1789	1731	1950	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1637	1853
Prosby	1580	1785	1043	1163	1059	1180	1731	1950	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1637	1853
Záv. modlitba	1575	1780	724	817	1584	1789	1585	1790	1090	1213	1106	1230	1122	1247	1640	1857
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 8. 11. • 29. 11. • 6. 12. • 13. 12. a 20. 12. 2008 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA

PROMĚŇ MŮJ NÁŘEK V TANEC
*Henri Nouwen • Z angličtiny přeložila
 Jana Zelenková*

Kniha se zaměřuje ne na to, jak přežít těžké časy, ale jak žít plně uprostřed nich. Čerpá z hlubokého zdroje Nouwenových zkušeností jako duchovního průvodce, učitele a myslitele a nabízí útěchu bez planých frází. Vždy praktická, nikdy ukvapená nebo zjednodušující, jemně ukazuje cestu směrem k životu založenému na Boží stálosti a zakořeněnou ve věčné naději – k životu, který dokáže tančit dokonce uprostřed nejtemnější noci.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 133 x 202 mm, 120 stran, 129 Kč

CD

ŽIVOT A DÍLO APOŠTOLA PAVLA

Komplet 2 ks CD disků vydaný k Roku apoštola Pavla s předmluvou Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského. První CD disk obsahuje průřez životem apoštola Pavla, druhý CD disk je sestaven z částí Pavlových listů k deseti stěžejním tématům Pavlovy teologie. Výběr pořídil prof. Jaroslav Brož z Katolické teologické fakulty v Praze. Komplet je doplněn barevnou brožurou s obrázky míst připomínajících Pavlovo působení.

Česká biblická společnost • 2 ks audio CD, 249 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

APOŠTOL PAVEL S ALEŠEM OPATRNÝM

Mons. Aleš Opatrný provází četbou listů sv. Pavla, protože jsou v mnohém ohledu aplikací evangelia na náš každodenní život. Svě úvahy uspořádal do osmi tematických celků, jež se týkají hlavních apoštolových témat – evangelium, víra, modlitba, vzkříšení, Duch Svátý pro člověka, Boží věrnost, Ježíš Kristus, křesťan v Ježíši Kristu.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 105 x 162 mm, 92 stran, 109 Kč

APOŠTOL NÁRODŮ SVATÝ PAVEL

Tomáš Špidlík

Kardinál Špidlík se v meditacích o Apoštolu národů pokouší vstoupit hlouběji do srdce Pavlova a zachytit jeho vnitřní impulsy, když hlásal evangelium v Evropě. Přitom má stále před očima i Evropu současnou.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Váz., přebal, 117 x 187 mm, 92 stran, 110 Kč

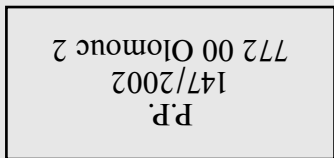
APOŠTOL PAVEL

*Texty a luštěnky Jitka Šebková a Marie Špačková • Ilustrace
 Iva Fukalová*

Příběh apoštola Pavla s obrázky a luštěnkami.

Biskupství brněnské – Diecézní katechetické centrum
 Brož., A5 na šířku, 20 stran, 15 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
 Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.